

Sid Clever
Dermesztő

Sid Clever

Dermesztő

Válogatás...

Sid Clever

Dermesztő

Eddig megjelent „*Clever*” könyveink:

Sid Clever: Ezek a pesti népek

Ted Clever & Sid Clever: Feketeleves

Ted Clever & Sid Clever: Kézműves novellák

Eva G. Smith & Sid Clever: Szigetfestő

Ted Clever: Az örület szigete

Ted Clever: A repülő kutya

Sid Clever: Ötödik

Sid Clever: Menthetetlen

Sid Clever: Dermesztő

© Fekete Zsolt, 2020

Minden jog fenntartva.

ISBN 978-615-00-7975-2

Feketeleves

Állok a cuccaimmal az ágy végében. Idén már a harmadik kórházban vagyok.

Egyágyas kórteremben szállásolnak el vendég-látóim, ami aránylag tiszta. Zuhanyzó és budi is van.

Irritáló színű csempe, hozzá nem illő mozaikkal, a függöny még otrombább, az ablakon rács. A nővérhívó gombot nem látom.

Nem válogathatok, ingyen van. Meg kellene néznem, rám zárták-e az ajtót. Ha igen, akkor baj van, valószínűleg fertőző vagyok.

Nem szeretnék, ha megpattannék innen, terjesztve a kórt, járványt zúdítva ezzel az egészséges társadalomra.

Jobb, mintha zombi lennék? Azokat sosem tudják lenyomni végleg. Mindig akad egy ember a csoportból, aki nem bírja az iramot. Menekülés közben hasra esik, aztán annak annyi. Minden kezdődik előlről.

Talán mégiscsak zombi leszek, de akkor kétszer kellene meghalnom.

Kaparásnyomokat keresek a falon, ha nincsenek, akkor nem sokat szenvedett az előző lakó. Vagy azért, mert állandóan nyugtatózták, amíg végleg el nem szenderedett.

Beindul a fantáziám, elképzelem, amint az előző beteg itt haldoklik, szökni próbál, de a rácsok visszatartják. Le van gyengülve, csont és bőr, menni alig bír. Nem akar ebben a randán csempézett elfekvőben meghalni, de az ajtó zárva. Utolsó napjai közelednek, és nem így szeretné befejezni földi pályafutását.

Biztosan síneket, hidat, vagy metrót szeretne jobban, esetleg egy forgótárust. Lehetne bármi, amivel meg tudná rövidíteni ezt a borzalmas procedúrát. Nem akarja, hogy a földön fekvé találjanak rá az ápolónők, durvább esetben a családja. Nem hagyhat maga után ilyen nyomasztó emléket, menekülnie kell innen! Az egészséges emberek nem értik meg, hogy ő nem így szeretné, nem így akarja a befejezést.

A zajra bejönnek a nővérek, és pehelykönnyű testét visszatuszkolják az ágyba. A nyugtató injekció kéznél van. Egy szúrás, és ő lassan pislogva elkábul. Szűnik az akarat, az azonnali halál utáni vágy. Félálomban azt reméli: talán most sikerül.

Már értem, miért vagyok itt. Rám is ez vár! Telepumpálnak majd mindenféle orvossággal, hogy ne hangoskodjak, ha beugrik értem a kaszás! Legyek majd kussban, ne verjem fel a folyosó csendjét. Ne szakítsam félbe az ápolónők meghitt telefonbeszélgetéseit, ne zaklassam fel az ügyeletes orvost, aki kávézni van már órák óta.

Ígérem, nem akadályozok majd senkit a munkája megfelelő elvégzésében! A fogatlan takarítónőt sem fogom túlórába kényszeríteni! Véletlenül sem szeretném, hogy az üvöltözéssel megspékelt haláltusám felferje a többi lakót a csendes pihenő ideje alatt, esetleg éjnek idején.

Így lesz! Nem fognak tudni róla, amikor a kaszás rothadó lovai mögé kötött, koszlott hintáján vágta az alvilág felé.

Nyílik az ajtó, kopogás nélkül. A kórházakban ez már megszokott dolog? Ezzel is rámutatva a tényre, hogy különbség van betegek és az őket gyógyító emberek között. Még az is felettük áll, aki az ágytalakat üríti? Ki vagyunk szolgáltatva akár a takarítónő szeszélyeinek is? Ha éppen a WC-n ülök, benyit és rám förmed, hogy húzzam fel a lábaimat, mert szeretne felmosni?

Én nem mehetnék be az orvoshoz kopogás nélkül, és a nővérszobába sem.

Amúgy sem tenném, mert nem vagyok olyan bunkó, mint ez a tag, aki éppen látogatást tesználam.

Fehér köpeny van rajta. Ápoló lehet, de akár betegszállító is. Biztos jött a markát tartani, mint a szállodákban a csomaghordó fiúk.

De ennek a fehér köpenyes csávónak most nem fog összejönni. Nem kell vinnie sehova, és gyalog jöttem fel ide. Nem tartozom neki semmivel! Levegőt alig kaptam, mégis felmáshztam a harmadikra, és csak kétszer kellett megállnom, pihenni. Fájt a hátam és szúrt az oldalam, mégis

itt vagyok, segítség nélkül! A lift előtt sokan várakoztak tolókocsikban ülve sápadtan, soványan, agyongyógyszerezve. Nem volt kedvem egy légtérben utazni velük. Nehogy elkapjak valamilyen betegséget.

A pasas, fehér köpenyben, áll velem szemben, nézzük egymást. Megszólalni nem akar, bemutatkozni sem.

Fehér köpenye érdekes kontrasztban van az arca színével. Napbarnított, nem kicsit. Egy név van a mellére tűzve, átfutom. Ő egy kiejthetetlen nevű orvos, papírokat nem látok nála.

Biztos nem beszéli még elég jól hazánk nyelvét, hogy az itt honos emberekkel kommunikálni tudjon, de már orvos.

A barna arcú, fekete hajú, fehér köpenyes állítólagos orvos továbbra is hallgat. Zsebébe nyúl, kivesz egy gumikesztyűt. Tudományos tekintettel húzza fel a jobb kezére, a szára csatoltan a csuklóján, majd várakozva pillant rám.

Nálam pedig leesik a tantusz: Te sarlatán! Az én seggembe nem fogod feltolni az ujjadat!

Csóválom a fejem, megelőzendő a kínos félreértéseket. Közlöm vele, hogy én daganatos vagyok, és az közel sem ott van, ahol ő kotrászni szeretne.

Nem jön zavarba. A zsebeiben turkál. Előhúzza egy fecnit, felém nyújtja, rajta egy név.

Nem megyek közelebb hozzá. Bizalmatlan vagyok, ezek után főleg! Innen is látom azt a rohadt papírt. Nem az én nevem van rajta!

Sanda mosoly ül ki az arcára, mintha azt sugallná: ha már úgylis felhúztam ezt a kesztyűt, nem lehetne mégis?

Vérholt nincs a köpenyén. Megfojthatta áldozatát, akitől a varázspalástnak számító köpenyt orozta. Szabadon járkálhat benne a folyosókon, az orvosi étkezőbe is bemehet anélkül, hogy bárki megkérdezné: Ki a fene maga?

Ehelyett mindenki előre köszön neki. Senki nem sejti, még a takarítónő sem, hogy ez az ember egy perverz, aki kórteremről-kórteremre járva ujjazz meg védtelen, naiv, gyógyulni vágyó betegeket.

Aki szemfülesebb, mint én, annak mutat egy kamu papírt kamu névvel, és megvan az alibi. Este jóllakik a halottak megmaradt vacsorájával, azután visszalopódzik az alagsorba, és éjszakára elrejtőzik.

Vajon hányan kérdőjelezték meg ennek a vizsgálatnak a szükségességét? Nem akarom tudni, hiszen mások számára az orvos szava szent.

A kuruzslókat, a gyógyító embereket régen is nagy becsben tartották. Tisztelet övezte őket, és a jámbor népek áldásosnak vélték ügyködéseiket. Kezelésképpen mindenkin eret akartak vágni.

Kuruzslás, ráolvasás, rontások levétele... Akkoriban sokan bele is haltak a kezdetleges módszerekbe. Függetlenül attól, hogy mi volt a beteg panasza, általában beöntést is javasoltak neki, kúraszerűen.

A gyógymód változik, a betegek hozzáállása nem. Ha fehér köpenyt látnak, azt teszik, amit az abból szóló mond nekik.

Az álorvos időközben kioson az ajtón, ahogy bejött, köszönés nélkül.

Leülök az ágyra és felkeccintek végre egy sört. Hűtő nincs, megiszom mindet, amíg hideg.

Kotorászom a cuccaim közt. Csak a legfontosabbakat hoztam magammal. Renitens beteg vagyok, nem követem a kórházi divatot. Nem flangálok papucsban, nem bújok pizsamába, nem veszek fel köntöst, mert még a látványuktól is hányok. Ha felvenném, beismerném magamnak, hogy hosszabb távra rendezkedtem be ebben a bentlakásos intézetben. Nem öltözöm olyanokba még otthon sem, nemhogy itt, a halálson!

Kopogtatnak a szállásom ajtaján. Mi a franc? De fontos lettem! Mindenki engem akar megújítani?

Ápolócsaj dugja be a fejét a félig nyitott ajtón. Kérdezi, zavarhat-e egy kicsit.

Bólintok, hogy igen, számban cigivel, kezemből sörrel.

Erre ő bevágat, ledobja magát mellém az ágyra, még be is lengek tőle, és közli velem, hogy kurva meleg van!

Azt is mondja, a sör még hagyján, de ugye a cigit nem itt bent akarom elszívni?

Kegyes hazugság gyanánt megnyugtatom, hogy ilyen meg sem fordult a fejemben.

Az ápolócsaj egykorú lehet velem. Kicsit túlsúlyos, talán ezért szuszog annyira, és ezért is szakad róla az izzadság. Hóna alatt papírok, az orrában, szájában piercing, alkarjain tetoválás. Pink-sárgás a hajszíne, némileg zöld beütéssel, mindez elég durván összekaszabolva, amit el is feküdhetett éjszaka.

Az ápolócsaj beletörli homlokát a pólója ujjába. Azt mondja, kicsit hadd fújja ki magát.

Kérdezzem meg tőle, hogy ismer-e ezen az emeleten fura nevű orvost, aki külföldi, és gumikesztyű fétisben szenved?

Csak összezavarnám a csajt, ha elmondanám az esetemet, akkor meg valószínűleg a frászt hoznám rá.

Nem fogok nyomozni az ügyben. Ha meglátom valahol azt a settenkedőt, és ha tényleg nem orvos, úgyis addig fogom ütni, amíg mozog! A gumikesztyűjét ráhúzom az arcára, és lehajítom innen, a harmadik emeletről!

Kezdet

Követem az ápolócsajt. Egymás mellett megyünk a folyosón.

Arra kér, legyek egy kis türelemmel, mert néhány papírt kell leadnia az ügyeletre.

Menj csak, addig én megpróbálom magam otthonosan érezni...

A kórtermi ajtók, ablakok nyitva vannak, folyamatos a huzat. A szobákba óhatatlanul is bepillantok. Nem azért mert kíváncsi vagyok, azért mert tudni szeretném, mi vár rám a későbbiekben, amikor már jártányi erőm sem lesz. Mennyire leszek sápadt, magányos és girhes?

Nincs új a nap alatt. Ágyakon fekvő embereket látok, többen is felém fordítják a fejüket, tekintetük unott és üres.

Régóta itt dekkolhatnak. Pizsama van rajtuk, papucsuk az ágy mellett. Látogató lehetek,

gondolják magukban. Nem árulom el nekik, hogy én is meghalni jöttem ide.

A függönyök az ablakokban, a levegőben lebegnek. Mintha mögöttük már ott várakozna a halál. Figyeli, ki a leggyengébb, ki a legelhagyatottabb, arra azonnal lecsap.

Köhögések és nyögdécselések. Megcsap a hűgyszag, elborzadok.

Agyam egyik fele azt sugallja, hogy erről a folyosóról engem is tepsiben tolnak majd ki, a másik fele pedig azt mondja, ne rezelvek be, semmiség az egész. Csak egy betegség, egy átmeneti állapot.

Találok végre egy helyet a lift mellett, ahonnan nem lehet belátni az elfekvőkbe, és onnan sem láthatnak engem.

Falnak támaszkodok, zsebre rakom a kezem, és nem tudok nem gondolni az elkövetkezendőkre.

El kell terelnem a gondolataimat: hol a francba van már az ápolócsaj? Biztosan így akarnak szoktatni az agonizálás látványához, mert hamarosan én is meg fogom tudni, mi az.

Sokat megélt folyosó lehet ez. Hányszor jöttek fel ide üres tepsivel, amit azután megpakoltak friss halottal.

Hányan nézhették már végig, amint a szomszéd ágyból elszállítják a testet, amit nem sokkal előtte még ilyen-olyan névvel illeltek. Például: Négyeske, a nyolcas kórteremből, aki már az utolsó stádiumban van. Esetleg: A hármás ágyon, az ötösből... szegénykém, annak sem sok van már hátra...

Felnézek a mennyezetre. Sokan nem tudják, hogy a folyosónak nemcsak alja és oldala van. A plafont jobbra csak az bámulja meg, akit éppen visszatolnak a műtőből a kórterembe.

Nem lehet neki kellemes, ahogyan hanyatt fekvve szállítják át a vizsgálatra várók, látogatók között. Inkább mereven fölfelé szegezi a tekintetét, mintsem, hogy a szemkontaktusba kerüljön egy nem beteg emberrel.

Ha én feküdnék azon a forgó kerek ágyon, én is azt tenném, vagy a fejemre húznám azt a ronda zöld lepedőt, már ha nem lebegnék még az altatótól. Akkor viszont, bamba tekintettel

bámulnám a plafont, mert azt sem tudnám, hol vagyok.

A látogatók, az orvosok, a többi beteg úgyis arra kötne fogadásokat, hogy vajon megérte-e annyit vesződni velem a műtőben. Volt-e értelmem pénzt, fáradságot, szakmai tudást fecsérelni rám. Nincs is rá semmilyen biztosíték, hogy a műtétnek lesz-e haszna a továbbiakban, vagy csak meghosszabbították a nyűglődésemet.

Felvágtak, rácsodálkoztak a belső szerveimre:

- Gyere, ezt nézd meg! Mennyit saccolsz neki?

Fölém hajolnak:

- Egek! Gyorsan varrd össze! Fölösleges volt felnyitni!

Jól elvagyok a gondolataimmal, a falnak támaszkodva, fülem mögött a cigivel, zsebre dugott kézzel.

Megérkezik az ápolócsaj, mehetünk tovább. A fura hajú, piercinges ápolócsaj kinyitja a lépcsőház ajtaját, én becsukom magunk után.

Egy lépcsőfordulóval lentebb, megint kinyit egy ajtót, azt is becsukom.

Van még egy ajtó, azon át már látom, hová tartunk: függőkert, valami olyasmire hasonlít a hely.

Padok vannak, és rengeteg virág. Orvosokat látok és ápolónőket. Zártkörű rendezvény, pizsamás betegek sehol.

Csak azért jöhetek ide, mert rövidnadrág van rajtam, nem pizsama és köntös?

A levegőben kávé illat terjeng. Nem foglalkoznak velem. Néhányan köszönnek a kísértőmnek, rólam tudomást sem vesznek.

Előveszem a sodort cigimet a fülem mögül. Kávé is jólesne, de nem kínálnak meg. Rajtam nincsen fehér cucc, nem vagyok bennfentes.

Az ápolócsaj szerint - bár nem orvos és nem szeretne okoskodni -, semmi dolgom nincs ezen az osztályon, hanem az első emeleten kellene lennem, a mellettünk lévő épületben.

Kérdezem tőle, miből gondolja? Azt feleli, belenézett a papírjaimba, és nem az a betegségem, mint azoknak, akik itt vannak, ebben a szárnyban. A szövettani eredmények még nem

jöttek meg, de a csúnyábbik verziót az orvosaim száz százalékban kizárták.

Aha, értem! Ezek szerint, mégsem azon a húgyszagú emeleten kell várakoznom a tepsim megérkezéséig. Még kezdő daganatos beteg vagyok, nem értem a különbséget.

Mosolyog, és azt mondja, soha nem szabad feladni. Ezen az osztályon is rákos betegek vannak, csak nekik másféle az alapbetegség. Van itt fehérvérűek, ilyen-olyan daganatosok. De a túlnyomó többségük, az sajnos nem...

Intek az ápolócsajnak, hogy ne ragozza tovább, magamtól is rájöttem a lényegre. Nem csak betegségük szerint szortírozzák a betegeket, hanem a túlélési esélyeiket is figyelembe veszik. Külön kasztba sorolják őket: esélyes, esélytelen. Van értelme, nincs értelme. Talán, egyáltalán nem. Marad, nem marad.

Különös grimaszok futnak át a csaj arcán, biztos ritkán akad dolga ilyen rákossal, mint én.

A betegek dolga az orvosok végighallgatása, a bólogatás, és feltenni a közhelyes kérdést: mennyi van hátra?

A dokinak nem lehet egyszerű. Saccolgatnia kell mások életének hátralevő napjait, heteit... és ezt a szemükbe kell mondania: fél év, néhány hónap, esetleg egy év.

Nem kellemes érzés, sem neki, sem a betegnek. Az orvos közli, a rákos beteg tudomásul veszi, vagy nem.

Esetemben is így volt: a doktornő elég szárazon tudatta velem a tényt, hogy valószínűleg nem élem meg a karácsonyt.

Végighallgattam, de nem vettem tudomásul. Ez kicsit meglephette őt. Talán már megszokta milyen reakciókat vált ki a betegekből a „gyógyíthatatlan” kifejezés.

Amatőr daganatos beteg vagyok! Bocsánat, hogy a hírek hallatán nem fordult velem körbe a szóba, nem éreztem magam rosszul, és nem kellett azonnal hozni nekem egy pohár vizet, vagy egy nyugtató tablettát!

Az ápolócsaj még mindig izzad. törölgeti az arcát egy kórházi papírtörülkövel. Azt mondja, jól

esne egy langyos zuhany, mert a csúnyáján is folyik az izzadtság.

Ehhez nem tudok hozzászólni. Kérdezi tőlem, hogyan bírom ezt a rohadt kánikulát?

Hogyan? Hideg sörrel egy árnyékos padon!

A színes hajú csaj felidézi magában, miként találkoztunk, és látom az arcán, hogy komolyan gondolom.

Megcsörren a telefonja. Előkapja, felveszi, közben bámulja a földet. Utasításokat kap. Fel-emeli a tekintetét és engem néz.

(Tudom, hogy rólam van szó.)

- ... Aha, jól van! Oké, értem... köszí, szia!

Zsebébe csúsztatja a telefont, és sürgetőre veszi a figurát. Ideje visszamenni az osztályra, mert ebédosztás lesz. Ja, és közölnie kell velem, hogy szedjem össze a motyómat, mert átköltözöm az első emeletre, a mellettünk álló épületbe. Át fog kísérni engem a papírjaimmal együtt, és ez több okból is kedvező a számomra. Egyik az, hogy esélyes vagyok, a másik pedig, hogy ott jobb kajákat adnak.

Nem tudom követni a kevert nemi identitású ápolócsajt. Szórakozik velem, szívhatott valamit? Mi volt abban a cigiben?

Félreteszem a pejoratív szemléletemet, és ráébredek, hogy a csajjal nincsen semmi gond, teljesen rendben van. Eleve nem csinált patáliát a sör miatt. (A fogatlan takarítónő biztosan hisztizett volna.) Beinvitál egy bensőséges, mások számára nem elérhető, zárt közösségbe. Első kézből lát el információkkal az étkezés vonatkozásában, és még drukkol is nekem.

Vajon, hány beteggel közölte olyan drasztikus kifejezéssel a véleményét a hőséggel kapcsolatban és, hogy ez milyen kölcsönhatást gyakorol rá? És biztatott-e másokat is, hogy a másik szárnyban, az ott az Onkológia. Ez is az, de amint említette: „az másmilyen...”

Átvágunk a folyosón, nyílik a liftajtó. Egy hordágy gurul ki belőle. A rajta fekvő ember még öntudatlan és sápadtszürke. A mennyezetet bámulja, fogalma nincs róla, hogy betegek, látogatók, orvosok közt tolják át a kórterme felé.

Ha tudná, akkor a fejére húzná azt a ronda-zöld színű lepedőt.

Én nem bámulom meg. Sejttem, mit érezhet, de az élni akarás elnyomja szégyénérzetét. Hadd lássák csak, hogy őt megműtötték, mert még van remény...

Megint az egyszemélyes kórteremben vagyok, de már nem sokáig. A holmimat nem nagy kunszt összeszedni, mivel nem pakoltam ki semmit.

Az izzadós, de őszinte ápolócsaj hozza a papírokat, és indulunk a másik épületbe, az első emeletre.

A másik szárnyban, a recepción, átad engem az ottani nővérnek.

Nekem még nincsen számom, nem laktam hosszabb távon egy kórteremben sem. Majd itt. Itt nekem is lesz valamilyen számom, amit ki-sorsolnak.

A nekem is szimpatikussá vált ápolócsaj utamra enged. Sok sikert kíván, és biztos, hogy „még találkozni fogunk!”

Na, ja! „Még találkozunk!” Ha másképpen nem, akkor „odaát” biztosan? Egy másik világban? Az én világom most nem éppen rózsaszínű, de azért a szar sem lepte még el teljesen.

Hallottam a sorsegyeztetőről. Édesapámat felkereste, és megpróbálta rávenni, hogy egyességet kössenek.

Apám reális ember volt, védte a szeretteit: a boszorkányt kútba dobta, de a szipirtyó az utolsó lélegzetével átkot küldött a családjunkra.

Július eleje

In Memoriam

Folyosó, zöldes színű, fehér falakkal. A kórterem ajtók szintén csak zöldes árnyalatúak.

Minden olyan új, tiszta és ápolat. Ezt az épület-szárnyat nemrégiben adhatták át, mert még érezni lehet a festékszagot.

Megkérdezem az ápolónőt a recepción, hogy sokat kell-e még ingáznom a kórház területén, mert akkor inkább hazamegyek.

Először nem érti meg, mit akarok mondani, ezért megismétlem, csak most kissé oldalra fordítom a fejem. Így már érthetőbb?

Be vagyok rekedve, gondoltam én, de az orvostudomány megcáfolt. Az én kis daganatom, szentelen módon kezdett el terjeszkedni a mellkasomban, és már a nyelőcsővemnek is nekifeszült. Az evés nem okoz gondot, de a beszéd, igen.

Mikor megmutatták nekem a röntgenképet, azon a torkom úgy nézett ki, mint egy rosszul meggyúrt kifli, mellette a daganat.

A recepciós-ápolócsaj bekopog a kórterem ajtaján, azután egyből be is nyit.

Mi a fene? Ezt nevezem én kultúrának! Nem rontanak rá a betegek! Nem pofátlankodnak be, sunyi módon, mint az a külföldi, gumikesztyűs.

Állok a kórterem ajtajában, és el vagyok szontyolodva.

Itt aztán van minden! Fiatalok, öregek egybe-hajigálva. Megértem, hogy a rák nem válogat, de a korosztályokat nem lehetne szortírozni?

Nem is érdekel, hány ágy van abban a kórteremben! Ide én be nem megyek! A levegő tele van az elfekvő betegek és gyógyszerek szagával. Katéter csöveket is látok, amik az ágyak oldalára fogatott zacskókig tekeregnek. Legalább ne lenne átlátszó! Itt az ideje hazamennem!

A folyosón egy fiatal srác közelít, szülei kísérik szinte tyúklépésen. Nem lehet még húsz éves, a betegség őt sem kíméli, meggörnyedve csoszog. Egyik kezével tolja maga előtt az infúziós állványt, másik kezével az anyjába kapaszkodik.

Az infúziós üveg félig van, színtelen folyadék lötyög benne, vékony csövön érkezik az alkarjába.

Nem az első dózist kaphatja, mert a csuklójába már neki is felszúrtak egy olyan izét, aminek letekerhető, kék kupakja van. Így nem kell minden alkalommal újra megdöfni.

Engem is sokszor szurkáltak már meg az utóbbi hetekben, fel is ajánlották nekem azt az izét, de nem kértem belőle.

A srác csont és bőr, éppen abba kórterembe jön, ahová be akarnak fektetni engem is.

Az ágyához vezetik. Édesanyja tekintete szomorú és komor. Bizakodásnak kellene benne tükröződnie, nem pedig csalódottságnak.

Tudom, mire gondol, hiszen az én tekintetem is borús. Én is haragszom a sorsomra, mert egy újabb akadályt gördít elém.

A csomagom a kórterem ajtajában. Legyen ez, bemegyek! Elmerülök a többi beteg közé, láthatatlanná válok!

Szemben kinyílik az ajtó. Egy doktornő jön ki a kórteremből. Nem csukja be az ajtót, még visszafordul, és az egyik beteggel beszélget.

Az ápolónő hozzálép és kérdez tőle valamit. Erre a doktornő azt feleli, hogy persze, természetesen! Azután rám néz, mosolyogva közelít felém, nyújtja a kezét és bemutatkozik.

Én is neki, csak alig érthetően. Rekedtségem eltorzíja a mondanivalómat.

A doktornőn látom, hogy magában már szakmailag vizsgálgatja az okokat. Eláll az útból, és a kórterembe invitál.

Belépek, a szélső ágyra mutat, azt mondja az lesz az enyém. És, hogy később találkozunk, mert lesznek majd mindenféle vizsgálatok.

Erre én büszkén mutogatom neki, hány helyen vágta már föl, azután széttárom a karjaim:

mi jöhet még? Van egy heg a nyakamon, a varratokat a múlt héten szedték ki. A mellkasomon is húzódik egy elég ronda vágás, ami inkább hasonlít késelés nyomaira, mintsem orvosi kutakodásra.

A doktornő mosolyog, és azt mondja, ki van írva számomra a kezelés. Holnap már kezdjük is.

Másnap, kora reggel tolják a tepsit a lift felé. Gyászos csend uralkodik a folyosón.

Itt járt a csuklyás a rothadó lovaival, a koszlott hintájával, és a srác elment vele.

Eggyel kevesebben vagyunk. Akik a közelben vannak, mind némán állnak, tekintetükkel kísérik a rozsdamentes szállítóeszközt.

Megváltás volt neki? A srác édesanyja most már nem fogja hinni, hogy az élet szép!

Hormonzavaros

Az emberi test megszámlálhatatlan sok sejttel rendelkezik. Mindegyiknek van a saját feladata, ennek megfelelően cselekszenek.

A csírasejtek dolga, hogy amikor „idő” van, akkor sátrát bontsanak a mellkasban, és áttelepedjenek a test egy másik tájékára.

Erre genetikailag kódolva vannak. A megadott jelre kellett volna egységesen elindulniuk a legnemesebb szervem irányába.

A folyamatnak már legkésőbb a pubertáskorban kellett volna lezajlania, de valamilyen oknál fogva ez nem történt meg.

Hálátlan szervezetem ellenem fordult. Néhány reakciós sejt már régebben szabotálta a normál hormonális fejlődésemet, most meg már, ki is akarnak csinálni!

A himbi-limbim koronaékszereit kellett volna célba venniük, de ők nem éltek a lehetőséggel, maradtak.

Unalmukban elkezdtek szaporodni, burjánzani, ráadásul rosszindulattal.

És miért tették ezt? Erre jelenleg még nincsen tudományos magyarázat. Statisztikailag egy vagyok az ezerből, és sikerült kihúznom a nyertes sorszámot.

A doktornő utalt rá, hogy a daganatokban nincsen olyan, hogy jó, vagy rosszindulatú. Attól még daganat, és semmi keresnivalója az emberi testben. Azt is mondta: Ne féljek. Az orvostudomány megálljt tud parancsolni ezeknek az összeesküvőknek. Ma már elég jók a túlélési esélyek, növekvő tendenciát mutatnak.

Számokról és adatokról is beszélt még, ami számomra már csak háttérzaj volt.

Hormonzavaros vagyok? A hormonális és genetikai elváltozásokról, nekem a kóros elhízás ugrik be, vagy a buzerancia. A géneket, a hormonokat, és a kromoszómákat teszik felelőssé,

ha valaki brutális módon megdagad, a saját nemhez való vonzódás dettó.

Nem tehet róla a szerencsétlen! Kromoszómailag nincs rendben. Hormonzavaros.

Nálam is vannak eltérések a genetikai alaprajzban, mégsem vagyok kövér, nincsenek meleg gondolataim. Ha így lenne, akkor hagytam volna, hogy a gumikesztyűs-álorvos a harmadik emeleten megüjjazzon.

„Hormonzavaros!” Fiatalabb koromban, barátaimmal előszeretettel használtuk ezt a kifejezést, degradáló jelleggel: Mi van, Te hormonzavaros!

A tehetségünk és az arcunk mérete nem éppen voltak egyenes arányban, ennek megfelelően, voltak téves illúzióink néhány dologgal kapcsolatban.

Ezek közül az egyik, a hovatartozásunk naiv félreértelmezése volt. Hittük, hogy a társadalom azon rétegéhez tartozunk, akik bármit megtehetnek, bárkivel. Egyfajta ária-csoportnak véltük magunkat, akik jóval az átlag felett állnak.

Akkortájt a helyi áramszolgáltatónál dolgoztam, mint: nyomvonal kitűző figuráns.

De csak névleg voltam az. Az elnevezés egy sokkal megalázóbb foglalkozást takart. Valójában egy lóti-futi voltam, egy utolsó senki. Utasításokat kellett végrehajtanom, például: „Kölyök, igyekezz azzal az istenverte kannával! Mindjárt kitaposom a beledet!”

És én mégis, ezen túlmutatva tudtam játszani az eszemet, mintha ezt senki nem tudná rólam.

Ha alkalmam nyílt rá, lezser eleganciával kezeltem le, vagy fikáztam másokat. Ha már nagyon muszáj volt köszönni valakinek, mert az éppen megszólított: Helló, vízhordó fiú! Akkor én így reagáltam rá: Mi van, Te hormonzavaros!

A klikken belül is így szólítottuk egymást, jóindulatunk jeléül, és az azon kívül esőket is, tulajdonképpen mindenkit. Cingár, kövér, alacsony, magas, csóró, gazdag, beteg, egészséges, nekünk egyre ment: hormonzavaros!

Ez a megszólítás egy idő után kiment a divatból, és felváltotta a „Mi van, köcsög!”, ami szintén a köszöntés egyik közkedvelt formája lett.

Használom én is, de nem akarom az ördögöt megint a falra festeni. Nem szeretnék egy napon arra ébredni, hogy köcsög lettem.

A doktornő emeltebb hangon kérdezi tőlem, hogy felfogtam-e a betegségem súlyát, átlátom-e annak esetleges, legdrámaibb következményét.

Minél hamarabb meg kell kezdeni a kezelésemet. Kemény lesz, de van esélyem. Van értelme a dolognak, ne csüggedjek, ne adjam fel. De készüljek fel a legrosszabbra is, ha esetleg a terápia mégsem segítene.

Közlöm vele, hogy persze, benne vagyok. Hólapátot már ne vegyek?

Július közepe

Koszlott hintó a rothadó lovak után kötve. Hát eljött...

A bakon ülő csuklyás meg sem moccan. Nincs arca, nincs hangja. Félelmet keltő, mégsem úgy félek tőle, ahogy félni kellene. Nem az ismeretlentől való rettegést érzem.

Jelnek vegyem vagy figyelmeztetésnek? Az én döntésem is közrejátszik abban, hogy felszállok-e rá, vagy sem?

Mire vár? Nehéz kitalálni olyan valaki gondolatát, akit nem ismerek. Ha nem muszáj felszállnom, akkor ez azt jelenti, hogy még dönthetek. De, gondolom, mint mindennek, ennek is ára van.

Mi lehet a kapcsolat az élők, és a már nem élők között. Mi közöm ehhez?

A csuklyás nem segít, nem is siet, hagy nekem időt. Továbbra sem reagál semmit. Mintha csak nézne maga elé várakozón.

Az arcát nem látom, hogyan olvassak a tekintetéből. Nem rám vár? Tudatni akarja velem: ha nem cselekszem hamarosan, feldob a kocsi-ra, ahonnan már nincs visszaút?

Most megint úgy érzem magam, mint egy kisiskolás. A tanár kihívott felelni, én felmondtam, amit bemagoltam, de valamiért ez nem elég neki. Nem osztályoz, nem kapok semmilyen jegyet.

Nincs jutalom, amíg nem jövök rá, hol a hiba? Mi maradt le a feleletemből?

A tanár hallgat, nem néz rám, mintha ő szégyellné, hogy nem fejeztem be rendesen a házi feladatomat.

Egyre kellemetlenebbül érzem magam. Pörög az agyam, loholva ismételem el a verset magamban. Hoppá, megvan! Én hülye!

Újra nekifutok, elmondom a verset, csak most az előzőleg lemaradt két sort is pótolom hozzá.

A tanár felkiált:

- Na, ugye? Így mindjárt más!

Büszkén tekintek önmagamra: mégsem vagyok idióta!

Élők és holtak! Kell lennie valamilyen kapcsolatnak! Itt vagyok, nem visz el a hintó. A csuklyás pont úgy viselkedik, mint a tanárom. Nem int, hogy tartsak vele, azt sem mondja, hogy maradhatok.

A halál torkában sok ígéret elhangzik. A csuklyás már hallhatott eleget. Vagy egyet sem, mert nem ő dönti el, ki megy vele. Akár egy lóti-futi is lehet, aki csak utasításokat hajt végre.

És ha süket, pontosan azért, hogy ne lehessen befolyásolni? Vakon is tudja végezni a munkáját, ne lássa az emberek kétségbeesett tekintetét?

A lovak úgylis tudják az utat az alvilágba...

Tényleg lehetnek felsőbb hatalmak? Ezek szerint a csuklyás kocsis, előre megadott címek szerint közlekedik. Megáll, ahol kell, és meg-

várja türelmesen, amíg felszáll az, akinek fel kell szállnia.

Potyázókat is felvesz, vagy már eleve elrendeltetett mindenkinek az utazás?

Ha igen, akkor a véletlenszerűség ki van zárva. Előre tudja, kihez kell kivágtatnia, mielőtt a delikvens, a későbbi áldozat, meghozná megmásíthatatlan döntését.

Ha az én dolgomban is úgy döntöttek, hogy kapok egy ingyen fuvart, akkor miért nem közlik ezt velem érthető módon.

Hátrálhatnak is. Megtudnám, be vagyok-e írva a fuvarlevélbe.

Úgy is lesz, egy óvatlan pillanatban megpattanok!

De a felsőbb hatalmak úgyis tudnák hová bújtam, a csuklyás megtalálna, szereznek egy rossz pontot.

Mit mondanának rólam az égiek? A tanáromnak is meglenne a véleménye: Gyermekként vállaltam a felelősséget, most pedig ki akarok bújni alóla? Erre tanított engem?

Csak egy kicsit össze kellene szednem magam, megerőltetni az agyamat, és beugrana a megoldás.

Élők és holtak. Mit nem csináltam rendesen? Tanár elől sem menekültem el, most sem fogok! Csak fel kell pörgetnem az agyam! Mit hagytam ki?

A hintó kocsisa láthatta, amint röpködtem az időben és térben, mert mintha egy kicsit feszengene. Nem tudom, sírni vagy nevetni szeretne. Könnyű neki, ő tudja a megoldást.

Mindegy, nem tudtam rájönni, mi a befejezetlen dolgom. Beszállok a hintóba, vigyen, ahova vinnie kell!

Az emberek szorult helyzetekben hajlamosak ígéreteket tenni. A halál torka is csak egy olyan szituáció, amiből próbálnak alkudozással megmenekülni.

Átértékelik életüket, végignézik saját filmjüket és rájönnek, hogy külső szemlélőként megtekintett életértékelőjük itt-ott azért hagy maga után némi kívánnivalót. Ezen okulva jön a

„hagyjatok életben, jó leszek, és mindent jóváteszek!”

Jönnek az ígéretek csőstül! „Nem verem többet az asszonyt, nem piálok tovább, leteszem a cigi, egészségesen fogok élni, nincs több szerencsejáték, felhagyok a drogokkal!”

Az ígéreteknek sok köze van a félelemhez. Sokan, sokféle dolgot fogadnak meg, hogy az égiek lássák, ők teljes mellszélességgel szeretnék folytatni, csak másképpen!

De a kettőnek semmi köze egymáshoz! Nem az ígéretek miatt maradnak. Ez lett nekik megírva.

Az ígéretek jelentős hányadáról hamar kiderül, hogy könnyelmű volt.

(A részegen, illetve másnaposan tett újévi fogadalmak nem tartoznak ide.)

Jól van, megértettem mindent! Tudom, mi az, ami miatt maradnom kell! Helyre kell ten-

nem az életemet! Vissza kell ténnem arra az útra, amit nekem rendeltek.

Én is megtettem az ígéretem, de mit szól ehhez a sofőröm? Az ő véleménye nyom a latba a leginkább. Hiába fogadkozom, ha már késő. Most már csak egy jelre várok.

Szétnézek, a csuklyás a rothadó lovakkal, a mögé kötött koszlott hintóval... sehol! Nevetést vélek hallani, nagyon messziről.

Kinevetsz engem? A Mikulás is így szokott búcsúzni! Egyszer hallottam őt, amikor a sárga Babettát kértem tőle.

Azóta nem láttam. Remélem, még egy jó ideig, mi sem futunk össze.

A Sminkmester margójára

„A fák között, mögé lépett egy alak, és kloroformos zsebkendőt szorított az arcára. A csuklyás fazon megkötözte, az autóhoz vonszolta, majd a csomagtartóba tette a magatehetetlen lányt.

Hazavitte, lecipelte a pincébe, azután egy forgószékbe ültette a bódult csajt. Amikor magához tért, egy örületes sminkelés vette kezdetét.

- Ki vagy te? - kérdezte a frissen kifestett arcú szépség a csuklyás fazont.

- Én vagyok az egyetlen, az utolérhetetlen. Én vagyok a csodálatos Sminkmester!”

- Ez thriller?

- Az. Fojtogató és nyomasztó.

- A smink miatt csak?

- Is. Az emberrablás felett elsiklottál?

- Az attól függ, mit szeretne az elrabló.

- Sminkelni. Kényszeresen.

- Az már beteges fóbia.

- Ezért mondtam, hogy nyomasztó thriller.
- Dolly babát szeretne alkotni, mesterien megtervezve?
- Például. Egy örök- és torz vigyorral.
- Amiben megtalálja a tökéletes szépséget.
- Haladunk! Gyermekkor trauma? Mi válthatta ki belőle?
- Valószínű, hogy a szeretet és a boldogság hiánya, amit elnyomtak benne.
- Lehet akár az egyik szülő korai elvesztése is. Emlékeiben felidézi, amint az édesanyja a tükör előtt sminkeli magát, mielőtt strichelni indulna az éjszakába.
- Nem tudom. Igazából nem hiszem, hogy ez lenne a probléma forrása
- Ezt nevezik alkotói szabadságnak. Ha nincs motiváció, nincs értelme a sminkelésnek, sem a fogva tartásnak. Lehet, más motiválta a főhősünket?
- Mivel egyke fiú volt, és csak nővérei voltak, elnyomták az érzéseit. Abból táplálkozott, amit látott: a boldogtalanságot az arcukon.
- Ez megbélyegezte a jövőjét, ezen belül a társadalmi elhelyezkedését is. Így már érthető.

- Ő más volt, hiába leplezte az érzéseit.
- Nem érti meg senki a próbálkozásait, hogy beilleszkedhessen. Elvonult a világtól. Néha rabol, sminkel picit. Így tompítja vágyódását, hogy befogadják végre az emberek.
- Nem fogják, mert nem ez a norma. Folytatja az elképzelt kis világát, amit senki se ért meg.
- A történet itt véget is érhet. Magával visz mindent, nem hagy semmilyen nyomot, mintha soha nem is létezett volna.
- Nyomot hagy a testeken, amit hátra hagy.
- Nem igazán. A smink lemosható. Munkássága nem válik halhatatlanná. A tragédiája elkerülhetetlen.
- Halhatatlan lesz, mert csak ő tudja, és csak ő őrzi a tetemeket.
- Mielőtt mindent felégetne?
- Nem égeti fel, mert élvezi.
- Maradjon örökre kívülálló? Addig még so-
kan nem lesznek tőle biztonságban...

Második randi

- Neked is vannak beteges érzelmeid?
- Nincsenek! Tiszta szándékkal közelítem meg az elrabolt nőt!
- Sokan vannak?
- Hárman: egy szőke, egy vörös, egy barna. És, ott van még Pempőke. Ő egy transzvesztita.
- Hol tartod őket? Pince?
- Olyasmi. Egy házilagosan kivitelezett lakrész. Nem nehéz eligazodni rajtam, ugye?
- Ha valamit nem értek, akkor kérdezek.
- Bátran! Abból indulj ki, hogy tökéletes vagyok! Úgy sokkal könnyebb.
- Feltétlenül!
- Tudod a választ?
- Az lesz, aminek lennie kell.
- Már vágnod kéne a témát!
- Nem akarom vágni! Eldönthetem én?

- Természetesen nem. Erre visszatérünk utána. Az a fajta izgalmi állapot megzavarhat téged a józan ítélőképességdben.

- Nagyon is jól tudok megítélni abban a helyzetben is. Ha az nem olyan, akkor a lelkesedésem is alábbhagy.

- Hoppá! Esetleges buktatók nem szerepeltek az előre menetelemben.

- Neked nincs miért aggódnod, hiszen ebben is tökéletes vagy.

- Ez esetben csak remélni merek. Most a reménykedésben vagyok kurvajó.

- Én nyugodt vagyok. Bízom a képességeidben.

- Valószínűleg sörszagom lesz. Nem bírom majd türtőztetni magam, és vedelek, mint egy disznó. Bénán, esetenül, dadogva, remegő lábakkal fogadlak.

- Kizárt! Ezt nem veszem be.

- Te leszel zavarban?

- Inkább, mint te.

- Majd segíték feloldódni: az első pár kanyart te fizeted, és minden rendben lesz! Elmúlnak a gátlásaid.

- Nem leszek gátlásos.
- Legalább egy kissé alélt?
- Miért?
- Hogy előnyben legyek.
- Miért kell az?
- Csak vicceltem. Miért veszel minden komolyan?
- Csak hiszed, hogy komolyan veszek mindent.
- Meg tudsz téveszteni!
- Tudom! És olyan jó!
- De innentől, többé már nem!
- Pedig én olyan ártatlan vagyok! Majd meglátod! Pirulni is tudok.
- Már nem hiszek neked.
- Aki ismer, az tudja.
- Van egy másik nő is. Messze van, elérhetetlen. Meg a kora sem éppen megfelelő. Nem pont vele szeretném lefedni az anyakomplexusom. Annyira görcsösen nem ragaszkodom hozzá.
- Értem. Miért elérhetetlen?
- Az anyakomplexusom hajhászása?
- Is. Ez korban mit jelent?

- Hatvanon túl, de lehetőleg még az élők sorában.

- Akkor válogathatsz. Sok ilyen korú hölgy van.

- Annyira nem vagyok megszállott. Már említettem. Lennél a próbaanyukám?

- Azt hogyan kell? Én még ehhez fiatal vagyok, nem?

- Tutujgatsz, énekelsz, mesélsz nekem.

- (...)

- Mi a baj? Nem tudsz énekelni?

- Nem.

- Meséket sem ismersz?

- Nem nagyon. Sajnos velem csak a tutujgatás menne.

- Tejbegrízt tudsz csinálni?

- Igen.

- Nyert ügyed van!

- Gondolom, tapasztaltad már, hogy az első találkozás első pillanatában születik egy engram. Ez a lenyomat az igazi, első ránézésre érzed, aztán továbblépsz. De mindig beigazolódik, hogy a másik pont olyan.

- Ha előtte is működik a diskurzus, élőben miért ne? Vagy gerjedsz, vagy nem.

- Így van.

- Fújok magamra egy kis parfümöt, hogy oldjam a testszagomat. De csak kicsit! Kis üveg, de már 15 éve használom. Te hogy állsz a hónalj-szaggal?

- Nem szeretem.

- Neked nincs is?

- De igen. A stift illata.

- Enyémet könnyen meg lehet szokni. Csak eleinte kellemetlen.

- Nem tudsz megvezetni.

- Kinek mit jelent az ápoltság... Nekem nem mond semmit.

- Értem. Szerintem nagyon is mond, csak feszegeted megint a határokat.

- Csak próbállak elijeszteni. Nehogy egyből nekem ugorj. Már jó előre szájvízbe áztatom a protkóm.

- Csak nehogy otthon felejtssd

- Ha smár közben önálló életre kelne, vedd lazán! Told vissza a számba a nyelveddel.

- Rendben van!

- Kölcsön is veheted, ha szeretnél enni egy almát vagy valamit.

- Meg tudom oldani ezt is! Amúgy van egy dilemmám...

- Mi a dilemmád?

- A rúzs kérdés.

- És pedig? Tedd fel azt a rikítósat, ami ugyan egy kicsit prostis, de baromi szexi!

- Utálok rúzs nélkül lenni.

- Lopjak neked?

- Elkenődhet...

- Minden papírzsepit többször is használok, mielőtt kidobnám, úgyhogy ez ne okozzon gondot. Tudok adni neked is.

Zsák a foltját

Van, akivel össze illik az ember. A sorozatgyilkos pszichopataknál is működhet a dolog. Tulajdonképpen bárkivel megeshet, hogy rátalál az igazira.

- A szex akkor kezdett el érdekelni, amikor az iskolában kaptunk egy új tanárnőt. Kértem tőle, hogy korrepetáljon engem, és közben vegye el a szüzességem. A pofon és a megrovás után behívatta a szülőmet a suliba. Állítása szerint, valami nem volt rendben velem. Apám erre azt válaszolta, hogy önmaga is bukásra állt néhány tantárgyból. Később, az első csajom dupla annyi volt, mint én, korban is, súlyban is. Még akkora kannák! Betakartam velük a szememet, ha nem akartam tudomást venni az engem körülvevő világról.

- Egyszer egy mosatlan ezüstkanállal csapkodtam az egyik pasim homlokát szex közben. Tehetek róla? Ha a nem a hitvallásod, akkor

csak egy perverz időtöltés. Mit tehettem volna? A barátom egyébként elég nyavalygós volt. Élvezte, de csak egy darabig. Körbetekertem csomagoló fóliával. Csak játszottunk, de belehalt...

- Tegyük fel, én szeretek nőket elkábítani és elrabolni, mert ez az aberráltságom. Ha már ilyenre adom a fejem, csináljam teljes odaadással! Ha nem így lenne, nem volna értelme. Látnod, mivé fajul a világ? Csak nézd az emberek beteges viselkedését! Kellene félnünk tőlük? És még ők állítják rólam, hogy nem gyengén vagyok ellátva antiszociális viselkedési zavarral, és hogy torz gondolkodású, elferdült alak vagyok. Pedig nem igaz! Próbáltam jó útra térni. Egyszer majdnem elhitttem, hogy megérintett a szeretet ereje. Akkor tájt engedtem magamba a Szentléleket, amikor éppen az egyik csoporttársamat fojtogattam a homokba az óvoda játszótérén. Később ez a dolog átmenetileg szünetelt, mert nagyobb teret engedtem a drog-és alkohol függőségemnek. Mire nagykorú lettem, semmi más nem töltötte ki bűnös és szájalomra méltó életemet, csak a prostituáltak, valamint a szerencsejáték-

ték. Magával ragadott, befogadott az alvilág. De a Szentlélek, itt belül, újra velem van, mutatja a helyes irányt, és azt súgja, vegyüljek el a normális emberek közt.

- Igen, teljességgel érezhető, ahogyan körbeleng téged az a spirituális bizbasz.

- Ugye? Ha tudsz, szerezz a dokitól nyugtatót, még utoljára. Kloroform, bármi, ami képes tompítani a tudatot, ellenállást, legfőképp a fül-sértő sikoltozást!

- Mindjárt nincsenek tabuk.

- Utána meg kell szabadulnunk tőle. Mire észbe kap, ő is a boncasztra lesz fektetve, el-érzéstelenítve.

- Ha be lesz rendesen altatózva, remélhetőleg fel sem ébred, amíg élve eltemetjük. Kell majd ásó és simítózáras nylonzsák is.

- Egyszerűbb feldarabolni. A vérét beissza a föld, a többi meg a kukacoké.

- Erekljét szeretnél megtartani belőle?

- Nem! Elég a közös élmény!

- Apro-pó, a nőknek a pincében, adtál vizet?

- Nem vagyok az anyjuk! És dühít a picsogásuk, a könyörgésük! Váltani akarok, mai tinik-

re! Az „Y” generáció amúgyis kihalásra van ítélve...

- Tiniket? Nem volt még elég?

- Ezt pont te mondod? Kicsit abszurd, nem? Csak jelzem, hogy az egyetétjű ikrek ugyanúgy kettőnek számítanak, attól, hogy egyformák.

- Te javasoltad, hogy csapjam őket a kollekciónkhoz.

- Nos, ha nálam szexibb pusztul el, az fajfenntartó ösztön! Konkurencia volt, ráadásul duplán!

- Amelyik jobban tetszett (tudod, akit ki szerettem volna tönni szalmával, hogy sokáig velem maradhasson), tényleg féltékeny voltál rá?

- Betegesen. Ha használhatom ezt a kifejezést...

- Mi ez, ha nem szerelem? Estére lövök neked valamit, vagy valakit! Várj, fényes nappal meg mégsem durrogtathatok... A medvecsapda sem jó. Üvöltöznének a fájdalomtól. Elviszem a gitárhúrt.

- Ez... annyira romantikus, kedvesem!

- Szeretlek, hercegnőm! Ha lenne, csakis a Te kedvedért vágnám le a főkomornyikunk

fejét! Véré a többi szolgánk előtt engedném ki, hogy tanuljanak belőle: téged, tisztelni kell! Azután jóízűen lakmároznánk, amíg ők karóba húzva, szenvedve vívnák a haláltusájukat!

- Én pedig, így szólnék hozzád: Drágám, ideadnád a sót?

- Mások vérében úszva, beleiben tocsogva érne össze a lelkünk!

- Úgy hiszem, megmozdult bennem valami. Halott lelkem feltámadni látszik.

- Kibelezett, felakadt, ködös tekintetű hullák lennének tanúi a vad és állatias egybekelésünknek!

- Gyönyörűen hangzik!

- Te vagy az Én ikerlángom! Jöjjön bár a pusztító tűzvihar, orkán, jeges eső, földindulás! Lelkünk már összeért!

- Nem választhatja szét sem a haldoklók arcának- sem az időnek torzulása! Te vagy az én belső balanszom, a béke szigete, ebben a perverz, durva, elferdült, beteg és bestiális világban! Nélküled az életem kopár, kietlen, sivár föld! Lelkem utánad szomjazik!

- Olyan boldog vagyok!

- Gyönyörű akkordokat fogunk megszólaltatni! Haldoklók utolsó hörgései adnak majd vokált a vérben és erőszakban fogant szerelmünk áriájának! Csodákat alkotok neked, ha hagyod!

Sminkmester

Ülök az autóban, cigarettázom. Felváltva nézek a visszapillantó tükrökbe. Nem szeretnék lemaradni a nagy találkozásról, amit már régóta tervezgetek, amire annyit készültem.

A várost átöleli a sötétség. A park, melynek szélénél várakozom, a hobbifutók közkedvelt terepe.

Kinyitom a kesztyűtartót, ebben a pillanatban tűnik fel a kiszemeltem. Magával ragadó a látvány, ahogyan előúszik tökéletes alakja a gyengén megvilágított félhomályból.

A középső tükörben látom őt. Csodálatos a pillanat. Szájtátva bámulom, amint az autóm felé halad. A fejemben lelassítom a mozdulatait, így még maradandóbb lesz az emlék. Ahogyan emeli egyik lábát a másik után... ahogyan meglibben a copfba fogott haja.

Ez az a pillanat, amiért érdemes élni. Higgadtan szállok ki, nehogy elijesszem az én madár-

kámat. Hiszen ő nem is sejti, mennyire sóvárog-
tam, hogy ez a perc bekövetkezessen. Kézben
az üveg és a zsebkendő. Fel vagy készülve a
megfelelő fogadtatásra.

És... Megérkezik, fejhallgatóval! Kell ennél
több? Azt sem hallaná, ha az Orient Expressz
vágtazna mögötte hangos vonatfüttyökkel!

Kezdetét veheti a randevú, a bűvös szeánsz.
Zsebkendőm átítatva kloroformmal. Mögé lo-
pózom és gyengéden az arcára szorítom. Erről
már tudni fogja, hogy ez olyan meghívás, ami a
legváratlanabb pillanatban érkezett.

Lehet, hogy egy kicsit ellenkezni fog, de nem
kell komolyan venni! Meg kell mutatnia, hogy ő
nem egy könnyűvérű nőcske. Miközben kapá-
lódzik és gyengül az akaratereje, én már tudom,
hogy nem kell egyedül töltenem az ünnepeket.
Erről szól a Karácsony: mit vigyünk haza!

Miért tolakodjunk annyit? Gyerekkorom óta
rühellem az ünnepeket, mert szart sem kaptam,
hiába kértem bármit.

De megtanultam elszórakoztatni magam,
mindenféle drága játékok nélkül. Először csak
kóbor macskákon kísérleteztem a biológiai cé-

lú-kutatásaim fejlesztéséhez, később támadt fel az érdeklődésem a művészetek iránt, így a sminkelés gyönyöre.

Egy lány az alsó tagozatból, aki kissé vonakodva, de vállalta a modell szerepét. Azóta is velem lakik, bár néha még elég erős honvágya van.

Kérdem én, minek a sok kacat, és a még több haszontalan játék? Hány gyermek lehetett még rajtam kívül, aki művészi érzékkel megáldva, amit a „divatos játékok” miatt, kénytelen volt háttérbe szorítani, vagy, ami még rosszabb: soha nem tudja felfedezni, értékelni, hasznosítani az egyéni adottságait?

Szerelmem ébredszik. Az egész éjszakát át-aludta. Már is várakozással tölt el, mit fog gondolni életem párja az új lakhelyéhez.

- Jó reggelt, szépségem! Varázslatosan indul a nap. Olyan boldog vagyok! A pince a legjobb hely, hogy az ajándékaimat távol tartsam a lebzselő, kéjenc, sóvár tekintetektől, és persze a saját családjuktól is. Nem leszel egyedül. Itt

tartom azt a nőt is, aki annak idején osztálytársam volt, csak kikoszarozott, még valamikor a szexuális érdeklődésem legelején. /Az ő története eltér a többitől, ezért van velem már régebben./ Vágyaim ébredésével párhuzamban lohasztotta le a normál- társas kapcsolatokra való igényeimet. Már nem hibáztatom érte! Csak nem mehet haza többé! Ssssssss! Ne legyél hálátlan! Idd meg ezt a vizet... jót fog tenni. „Én nem dugok az első randin, de még a másodikon sem!” Ugye, hogy egészen más értelmet nyer, ha egy csomagtartóban kötsz ki? Honnan jött a „sminkelés”? A hangok a fejemben! És a rejtett tehetségem tökéletes egybeolvadása. Gyönyörű, földöntúli összkép! Az első lány, akit kisminkeltem, ellenkezett, míg a szuri hatni nem kezdett. Az volt az első olyan élményem, ami hűen képes volt visszatükrözni a valós személyiségeimet, és hogy, mi a célom az életben. Miért olyan ijedt a tekinteted? Megóvlak a kinti világtól. Biztosan egy átlagos, unalmas kapcsolatban éltél. Eddig! Ennek már vége! Családbővítést tervezek a közeljövőben. És te lehetsz az, aki színesíti a palettát, frissítheti a

beöregedett, elfajzott vérvonalat. Örölsz? Kapcsolatban vagy, ugye? Te kis naiv. Egyszer mindennek vége. Nem szenvedett sokáig... a tűz pillanatok alatt felemésztette. Meg sem említett téged! Kicsit büdös volt, néhányszor sikoltozott is, de a látvány magáért beszélt. Még mormoltam is valami ima félét. Nem vagyok pap, hogy feladhattam volna neki az utolsó kenetet. Meg tudod ezt nekem bocsátani? Na! Na, mit hisztizel? Már túl van rajta! Nincsen „barátod”, de szingli sem vagy. Én vagyok az új pasid, és te imádni fogsz engem, ha tetszik, ha nem! Hogyan? Mit képzelsz rólam? Sokat fejlődtem, sokkal kifinomultabb lettem, te ribanc! Sminkelni is fogunk, sokszor! Az én mottóm: olyan nincs, hogy nincs! Egymásnak vagyunk teremtvé! Altatók, nyugtatószerek... csak ügyesen kell az italokba adagolni! Szép arcod van. Szereted, ha kisminkelnék? Ne légy kishitű! Neked mindent a szádba kell rágni? Ezért sminkelek én! Ne ellenkezz! Miért is ne? Annál nagyobb élmény lesz, amikor... végre... kifesthetem a csodás kis pofidat. Ha rajtatok múlna, az egész kibebaszott sminkkészletemet a sarokba hajít-

hatnám, és kereshetnék magamnak valami normális melót! Személyeskedtek, baszakodtok, ellenkeztek velem: „Szadista barom! Te perverz, beteg állat!” Tanultam a hibáimból. Egyszerre vagyok kitartó és rámenős! Már jobban vigyázok rájuk, a dolgaimra. Gyakran fürdetem őket, nyugtató arcpakolás, megmosom, beszárítom a hajukat... utána megint egy smink. Nem tarthatom őket igénytelenségben. Szánalmasnak véled az önbeismerésemet? Egyik ismerősöm szerint, mindig a férfinak kell kezdeményezni, lényegtelen, hogy a nő akarja-e vagy sem. Akár virággal, netán ragszalaggal... de semmi sem lehetetlen. Nézd, én nem tudom, hogy a normálisnak aposztrofált társas kapcsolatok miben merülnek ki. Nyálas, unalmas, megszokott klisék? Nő válogatja, nála melyik sunyi, álszent pasas lesz a befutó. Jómagam teljesen más irányba tereltem a megszokott ismerkedési formulákat, és átlépek néhány felesleges közhelyet, így például: a „Szia! Mizu?” És legfőképpen: „Van-e hozzá kedved”? Irracionálisabb esetekben szoktam csak segédeszközöket használni, hogy leendőbeli kedvesemet jobb

belátásra bírjam. Amikor nagyon muszáj... Klo-roformot már egyáltalán nem lenne szabad használnom! Másnap reggel a lányok erős fejfájásra és émelygésre szoktak panaszkodni. Saját recept szerint kell majd összeállítanom egy új keveréket. Ezek tudatában felelősséggel kijelenthetem: igenis, a férfi kezdeményezzen, mert nem minden nő van tisztában a kölcsönös vonzalom pusztá tényével! Van egy nagyon jó ismerősym, egy állatorvos. Régebben tőle szereztem a Ketamint. Átmenetileg börtönben van, tiltott műtétek miatt! Mennyire játszhatott közre, hogy ráadásul alkoholista is? Ki tudja. Ne húzzál fel! Kooperálhatnánk együtt is, azzal a feltétellel, hogy néha hagyod magad kisminkelni, te hülye picse! Sajnálom, hogy a csomagtartóban kellett hazahoznom téged, de nagyon nem szeretném, ha a nyomunkra akadnának. Látod? Átalakítottam a pincémet a kedvedért. Így a nap túlnyomó részében együtt lehetünk. Minőségi hang- és hőszigetelő anyagok, lemosható falfesték. És, a biztonság minden előtt: senki sem be, senki sem ki! Az a szép nagy tükör... abban nézheted, amikor kisminkellek! Tetszik, ugye? A legpro-

fibb szépségápoló cuccokat vettem! Hidd el, megéri pénzt áldozni rá! Helyrehozom a sminkedet. Ki volt az a szakbarbár, aki ezt tette veled Mire felébredszt, minden rendben lesz, megígérem. Empátia, humor, törődés kellene? Bronzos bőr, kockahas? Csak óvatosan... Naplemente, egy gitár, valami nyálas dal, könnycseppek? Az a fajta romantika nem nekünk való. Egy picit megszedültél... semmi baj, itt vagyok, segítek! Gyere, pihenj a kanapéra... leveszem a cipődet. Tudja valaki, hogy hová indultál otthontól? Nem? Nagyon jó! Akkor csak aludj, kedvesem. Mire felébredszt, minden rendben lesz...

Bálgúnár

- Szia, cicám! Egyedül vagy otthon?
- Nem egészen, de azért beszélhetünk pár szót.
- Vártam, hogy végre felhívhassalak! Már nagyon hiányzott a hangod. Legutóbb nagyon hirtelen szakadt meg a társalgásunk.
- Most folytathatod. Hallgatlak.
- Hol tartottam akkor?
- Valahol az öntömjénezés és az egod egy még magasabb szintre emelésénél.
- Ja, igen! Már emlékszem! Tehát... én egy alapvetően egy jóindulatú fickó vagyok. Nem vagyok perverz, nincsenek erőszakos hajlamaim. Nem voltam még börtönben, sem elvonó rehabon. Társas kapcsolatok kiépítésében felülmúlhatatlan vagyok! Tévét egyáltalán nem nézek. Nyálas romantikus szarokat pláne nem! Akció előtt mindig viszek magammal valami gazt, de csak akkor, ha jó esélyt látok rá, hogy

lesz entyem-pentyem. Két jó kaja és ugyanannyi kamaty közt még nagyon szeretem a sört is, hatosával. Az étkezési illemszabályokról fogalmam sincs: ételt nem szoktam dicsérni, mindent kanállal eszek és sok kenyérrel. Alsógatyában alszom és atlétában, külön kérés esetén a zoknit leveszem. Kufirc után nem alszom el, mint az átlag kanok, és nem horkolok. Reggel nincs szájszagom, hacsak nem vagyok másnapos. A WC ülőkét nem hagyom felnyitva, mert hozzá sem nyúlok! Mindig az udvar végében szoktam brunyálni, még vendégségekben is. A kávé nem éppen a létszükségletem. Ha másnapos vagyok, inkább egy hideg sör, néhány büfi, és minden rendben van. Nem bírom a hosszas búcsúzkodást, az ígéretést, mert attól émelyeg a gyomrom és a hányinger kerülget.

– Most éppen azt bizonygatod, hogy te vagy számomra a tökéletes pasi? Köszönöm, már van egy! Mellesleg, nem akkora paraszt, mint te, a hallottak alapján.

– Egy bunkónak tartasz? Nézzük másképp a dolgot! Ha összejönnénk, szülhetsz nekem gyerekeket.

- Minek?
- Dolgoztatni. Téged meg futtatnálak.
- Ki ne akarna ilyen szép jövőt? Mennyit szeretnél?
- Annyira van szükségünk, hogy ne kelljen melóznom. Csak neked, meg nekik!
- Kettő? Elég lenne?
- Ha strichelsz is közben.
- Olyan csodálatos életünk lesz. Egy ringyó, egy léhűtő strici, meg pár zabi gyerek.
- Ha éppen nem kurválkodszt, akkor főzöl nekem. Hideg sör, meleg kaja! Azt is végignézheted, amint az olcsó bortól beokosodott hangulatban megszurkáljuk egymást a rokonokkal. Ha kezdenél kiöregedni a szakmából, akkor majd egy olcsó, bukott, alkoholistá plasztikai sebésszel átvarratnálak. Minőségibb dizájn, több kuncsaft!
- Nem veszek komolyan! Nekem valami azt sugallja, hogy nem vagy teljesen komplett.
- Attól még lehet köztünk bármi.
- Nem szeretném egy ribanc látszatát kelteni!

– És, ha Ő az elhanyagolt férj, mert a felesége félrekefélné? Abban az esetben, igenis, egy céda lennél, egy lotyó!

– Céda, lotyó? Mondhatom, szép! Múlt százdbeli elmaradott felfogás. Akkor egy kicsapongó férfi az mi? Lator?

– Isten hozott a sötét középkorban! Gyónd meg bűneid, te álszent szajha! Tudod-e bizonyítani, hogy nem vagy boszorkány, és nem cimborálsz az Ördöggel?

– Egek! Hová tartunk?

– Jó irányba! Mit csinálsz éppen? Mesélj!

– Fürdök.

– Egyedül?

– Igen, miért?

– Várj! Egyedül fürdesz? Elmúltak a mézes-hetek? A pubival biztos voltak együtt pancsizások a kezdetekben. Zuhanykabin, forró gőz, plexinek feszülő sörhas? Már elmaradtak? Midet mosod éppen?

– A kezemet.

– Vízálló a telefonod?

– Nem! A kád szélén van!

– Nem mondták még neked, hogy a kézmő-
sáshoz nem kell kádba ülni? Mit veszel fel?
Mire gerjed a pubi?

– Rám! Mindegy, miben vagyok. Mondom:
fürdés, azután alvás. Mi nem érhető ebben?

– A pubi a nagy gerjedésben elpilledt? Ha te
is aludni szeretnél, tegyél csipeszt az orrára,
akkor nem horkol. Szokott álmában csámcsog-
ni? Csurog a nyála, vagy ilyesmi?

– Rég megettük a vacsit. Elfáradt. Golfozni
volt a kollégájával.

– Kaja közben a pubi utalgat az anyja főztjére,
hogy ezzel felállítsa neked a status quo-t? Az
ilyen tuti, hogy szürcsölve eszik, te meg elége-
detten mosolyogsz a cuki kis konyha kötény-
kédben. Vagy, ami még rosszabb: a kibebaszott
golfütőit is az asztalhoz viszi!

– Nem. Nem utalgat. Imádja a főztömet, nem
szürcsöl! Ő egy intelligens ember!

– Mennyire nem érdekel. De a golfütőt ille-
tően igazam van?

– Mekkora köcsög vagy! Légy szíves, ne ne-
vezd pubinak!

– ...Golfbajnok! Az ilyen típus általában horgász is, de soha nem fog semmit. Gondolom, a laptopot az ágyba viszi, szorosan mellette a golfütők, és te is. Mégsem léphetek a helyébe, mert utálok a golfot és a horgászatot. Pedig vadászik is melletted!

– Laptop? Miről beszélsz?

– Az internet elég diszkrét zóna, ha ésszel csinálják.

– Ezt a sok baromságot figyelmen kívül hagyom.

–Tedd azt! Lenne egy fontos kérdésem.

– Hallgatlak

– Mit kaptál karira? Válaszolj!

– Sok mindent. Neked az túl nyálás lenne.

– Könnyes szemekkel bontogattátok az ajándékokat, amiknek a becsomagolásával egész nap szarakodtál.

– Hozzad milyen Mikulás szokott járni?

– Semmilyen! Ha meglátom a házam körül őgyelegni, kitépem a kedvenc rénszarvasának a hátsó lábát, és addig ütöm vele a Télapót, amíg mozog!

– Tényleg súlyos eset vagy! Az érzelmi intelligencia hiányáról nem tehetsz. Miért bosszant téged mások boldogsága?

– Mert nem hiszek abban, ami nem létezik? Ti mind bálványimádók vagytok! Csoki nyúl, plüss Télapó, karácsonyfa, ami évközben fenő. Miről beszélünk? Meghittség, a bájos együttlét? Napokig a konyhában készülsz elő, hogy mindent felzabáljatok pár perc alatt? Az újévi fogadalmakat is együtt tettétek, kéz a kézben, tele hassal az asztal körül?

– Te is tettél már fogadalmat?

– Nekem nem kell, hogy újév legyen! Már rég túl vagyok rajta! Kicsit bonyolultabb, de legalább nem nyálas.

– És pedig? Felcsigáztál.

– Először is... stresszmentes életmódba kezdek. Kiegészítem a kollekcióm hiányzó darabkait. Ha készen van, ünneplésként ámokfutásba kezdek. A kocogókkal kezdődik majd minden. Belátogatok néhány konditerembe is, hazavágok pár pucsító csajt, amint a tükör előtt szelfizik. Másodszor: leszedeك néhány bringást is a városban, akik a sportos életmód jegyében,

még a mínuszokban is tekerik azt szart, aztán meg otthon hemperegnek tüdőgyulladással, és véletlenül sem tennék fel önmaguknak a kérdést: ennek mi a faszom értelme volt?

– Mi bajod a bringásokkal?

– Semmi! Csak van egy visszatérő álmom, amiben kerékpárosokat lövöldözök dugóspuskával, miközben körbe-körbe tekernek körülöttem. Ha kinyírnék párat, talán sikerülne legyőzni a szorongásaimat.

– Csak ennyi? Tőled többet vártam volna. Miféle gyűjteményről beszéltél?

– Lényegtelen. Amatőr szintű és autodidakta gyűjtőmunka. Csak egy hobby. Felejtsd el! Napokig nem kerestél... miért?

– Tudod, van élet rajtad kívül is! Voltál te már valaha boldog? Voltál már szerelmes?

– A mai világban: szerelem? A mai világban: szerelem? Ugyan, kérem! Szerelem tini korban van, a többi csak annak halvány vetülete. A párkapcsolat nem feltétlenül jár együtt a szerelemmel, sőt: egyáltalán nem! De, ha már van egy társ, közösek a költségek, illik hozzácsatolni a nyálas közhelyet. Miért? Vajon akkor nem

érteni senki, hogy két ember, mi a frásznak él együtt? Jókat derülök, ha bárhol olvasom - kérdezte valaki, vagy sem -, hogy ki milyen, és mekkora időintervallumban van „kapcsolatban”, és milyen kurva nagy a szerelem! Az illúziót lehet fokozni, de csak a látvány terén. Attól még egy egyszerű trükk marad. Aki volt már egyszer szerelmes élete folyamán, az tudja, miről beszélek. Bár, lehet benne megalkuvás is, amiben (köztünk maradjon), jobban hiszek. Az első szerelem tendál! Ha azt nem tartod meg, a többi már a nyomába sem ér. Mégis azt vallják: Ez is van olyan jó, ha nem jobb! /A degradálást megelőzendő: csak a virtuális világban észlelhető, hányan, hány évesen, hányadik kapcsolatukban, házasságukban a legboldogabbak. / Szerelem? Hetven százalék megalkuvás, harminc százalék kényszer, a többi csak rizsa! Boldogság, szerelem? Mint fogalom létezik, de mint mindenkire kiható közérzet? Talán.

- Megint csak gúnyolódni tudsz? Az élet szép! Ha ilyen negatív vagy, ne csodálkozz, hogy elkerül a boldogság!

- Félreértesz. Ettől sokkal kifinomultabb vagyok. Te lennél az életemben a második legfontosabb nő!

- Köszönöm! Most meghatódtam. Szemtelen ficsúr! Sajnálom! Lehet, hogy a világon az egyetlen nő vagyok, aki nem veled kel, és nem veled fekszik. Szokatlan ez számodra? Csak azért is meg kell szerezned? Nem fog menni. Ez a néni nem olyan, mint a többi! Ez a néni sziklaszilárd! Bármily kedves vagy, bárhogyan rezegted a pilláid... Köszikla vagyok. Egyszer csak megérted.

- Nem adom fel! Találkozgassunk! Megcáfolom a rólam kialakított, téves összképet! Első randink alkalmával... Dönts te, mit szeretnél!

- Kiállítás! Galéria!

- Romantikusan hangzik. De ne olyat, ahol a nyálas, drogos buzik szórják kézzel a vászonra a saját vérüket vagy az ürüléküket. Meg nem értett művészet! Hányok tőlük, és rühellem is őket!

- Utálod a művészetet?

- Ezt most komolyan kérded? Ebben a formában, igen. Nincs normális ember, aki a lan-

gyos, narkótól bűzlő giccses vackokat értékelni tudná!

- Értem. Meghívysz, majd közlöd velem, hogy rühelled az egészset. Tudod, mit? Menj te a jó bűdös francba! Most már tényleg be kellene fejeznünk a bájolgást! A golfbajnok hiányolni fog.

- Nem! Nem fog!

- Különös... olyan, mintha közeliől hallanálak, mintha...

- A golfbajnokkal nem lesz gondod többé.

A nő hátranéz a kádban, amint a fürdőszoba félig nyitott ajtaja sarkig kitárul. Remegve tartja kezében a mobilját. Meg van döbbenve. A vízben ülve ledermed, amint a maszkos mellette terem, kitépi markából a telefont és a vízbe dobja.

Értetlen és egyben ijedt tekintettel bámul. Teljesen leblokkolt, azt sem fogja fel, hogy meztelenül látja őt egy vadidegen, eléggé intim helyzetben, a privát szférájában.

A betolakodó nem kapkodja el. Mögé helyezkedik, hátulról átfogja a nő fejét. Nem ütközik komolyabb ellenállásba. A sokkos rette-

gés lebénítja a kádban ülő nő mozdulatait. Műanyag markolatából kicsusszan az orvosi szike élességű penge.

A maszkos lassan húzza végig az egyszerű tapétavágót a nyaki ütőértől, egy ívben. Spriccel a vér az utolsó szívdobbanásokkal megegyező ütemben, az áldozat befogott szájjal ellenkezik, kapálózik. Egyre pirosodik a fürdővíz, próbálja lefejtetni az őt lefogó karokat, sikertelenül.

Egyenletesen oszlik el a vér a kádban. A haláltusa közeleg a végéhez, a kecses test lassanként elernyed, a formás női idomok mozdulatlanná válnak.

A gyilkos kiengedi kezei közül. Lemossa az egyszerű és olcsó szerszámot a kád vizében. Megtörli, zsebre rakja, másikból előveszi a mobiltelefonját. A piperepolcra leemeli egy fésűt, a sminkeléshez szükséges kellékeket a bőrkosztüümjével és egy dühös mozdulattal lesöpri.

Áldozata kivérzett, nyakán jókora vágás. Kiemeli a nő fejét a vízből, igazgatja a magatehetetlen testet. Az akril kád peremére teszi a tele-

font. Kimért mozdulatokkal fésüli a nő csapzott haját. Elkészíti a közös szelfit, és egy jelszóval védett mappába menti.

A testet ismét a vízbe engedi, de most sokkal körültekintőbben. A fésült haj felúszik a vöröslő vízben, majd az is alámerül.

Telefonja rezeg. Hívása van. Lehúzza az egyik kesztyűjét. Nincs kamera a házban, ezért leveszi a maszkot is a fejéről.

Benyit a folyosóról nyíló hálósobába. Az ágyban egy férfi fekszik elvágott torokkal és felmetszett hassal. A véres párnán egy félig felnyitott laptop, a képernyőn pucér nők képei.

Elhalad előtte, gúnyos pillantást vet az aznapi első áldozatára, közben beleszól a telefonba:

- Szia, cicám! Már nagyon hiányzott a hangod. Vártam, hogy végre beszélhessünk. Egyedül vagy otthon?

A kád feletti csempén vérrel felkent az üzenet:

Elkaplak, Sminkmester!

Hattyúk tava

- Figyelem, lányok! Próba... egy, kettő, három... és!

A háttérből felúszik Csajkovszkij, Hattyúk tavának egyik legismertebb részlete, de rögtön meg is akad.

Egy-két arrogánsabb ütés a szerkezetre...

- Előlről, újra! Egy-két-há' és!

A zene elindul, ismét leáll.

- Hogy rohadnál meg, te kínai szar!

Egyik nő foghegyről odaveti:

- Nem lenne egyszerűbb a Youtube-ról, Tisztelt Művész Úr?

- Itt nincs wifi! Idáig már nem jön le a lakásból. - válaszol vissza a rendező, aki irányítja a zenés kompozíciót. - Kis türelmet kérnék!

Kiveszi a lemezt a lejátszóból, megtörli, visszahelyezi. Siker! Felcsendül a muzsika, és szól folyamatosan. Erre a három nő egy egészen időtlen, koordinálatlan mozgássorba kezd. Te-

nyerük a fejük felett összefordítva, féloldalasan forognak körbe, egyik lábuk előre nyújtva.

A látvány magáért beszél. Az egész huzavona összképileg inkább hasonlít a narkósok félájult vonaglására egy after partyn, mintsem a zene és a tánc tökéletes párhuzamának manifesztálódására.

Ezt még tetézendő, az unalom is kiütözik a mimikájukon, arcuk kicsit sem annyira átszellemült, ahogyan az a vérprofi táncosoktól elvárható.

A jelenlegi szituációban nagyon amatőr balettosok botladoznak egy még dilettánsabb koreográfus vezényszavaira.

- Állj, állj, állj! Mi a francot csináltok? Mi ez a szar?

A lemerülő félben lévő robotokra enlékeztető zagyvaság átmenetileg szünetel. Az előző közbeszóló ismét csak teszi a megjegyzést:

- Tudod, te elmebeteg fasz, ha nem lennének a lábaink egymáshoz bilincselve, akkor nagyobb lenne a mozgásterünk, és mindjárt jobban tud-

nánk azonosulni ezzel a... ezzel a fenomenális, nem tudom, mi...

- Pofa be, barna csaj! Ez az én kurva színdarabom, én álmodtam meg! Majd ha neked is lesz ilyen pompás látomásod, hagyni fogom, hogy kiteljesedj benne, és valóra is válthatsz. De... addig is, kuss legyen! Csináljátok teljes odaadással, vagy az egésznek semmi értelme! Ha nem élitek bele magatokat, nem fog ájtönni a lényeg! És, ha kérhetném, vigyázz a sminkedre. Nem szeretném, ha előlről kellene kezdenem.

- Erre a ronda grimaszra gondolsz, amit az arcomra mázoltál?

- Neked egy fokkal jobb! Nézd meg ezt! - okvetetlenkedik a szőke. - Úgy nézek ki, mint egy elfuserált szellem utánzat egy még elbaszottabb horror filmben! Sminkmester, mi? Nesze, te kretén!

Ezek után a tenyerébe köp, majd gúnyos tekintettel kezdi el szétkenni arcán a festéket.

Sminkmester rászól:

- Ajánlom, hogy húzd meg magad! Ha nem fejezed be, akkor egy időre megint kivonlak a

forgalomból, te hülye picسا! Hattyúk vagytok, az én kecses madárkáim! Lesztek szívesek, eme tényező figyelembevételével folytatni az előadást, vagy...

Nincsenek nevek. A „Mester” úgy döntött, az a legésszerűbb, ha mindegyik fogvatartottját a hajuk színe szerint különbözteti meg egymástól. Szőke, vörös, barna.

- Vagy pedig? Mi lesz? Mindenkit kirúgsz, aztán kulloghatunk haza bánatos fejjel?

- Elég! Mi ez a kibebaszott csibeforradalom? Ne próbáljátok meg sabotálni a műsoromat!

- Ez? Neked ez műsor? Ez egy hibbantnak a pszichés lázálma, egy téves rögeszme! Ha begyakoroltuk, turnékon is fellépünk a darabbal?

- Báj, kellem és érzékiség! Ezekre van most szükség, nem pedig a picsogásokra! Ez magas fokú művészet! Méltatlan és hálátlan a hozzáállások! Csajkovszkij halhatatlan remeke egy teljesen új elgondolásban! Nem csekély energiát helyeztem ebbe a kitűnőségbe.

- Ez igaz, te perverz! Mennyi ideig követtél, hogy a park mellett elkaphass?

- Engem az uszodától rabolt el! - avatkozott közbe a vörös, miközben szélesen ásított egyet.

- Tényleg, hol is vagyunk pontosan?

- Hölgyeim, ennyire lenéztek engem? Az ajtózár számkombinációja nem kellene?

- Én sem önszántamból vagyok itt. - affektál a szőke. - Sztrájkolni fogunk!

- Sztrájk! Sztrájk! Sztrájk! - kántálják a nők kórusban, és egyszerre rázzák a láncukat.

A férfi higgadtan emeli fel a bénító pisztolyt, megcélozza a vöröset, és nyakon lövi. Az injekció hat, pár pillanattal később a nő eszméletlenül rogyik össze. A másik kettő elhallgat.

Újratölti a fegyvert, a szőkének a lábába lő. A nő utána kap. Hiába, a szer gyorsabb. Elveszti az egyensúlyát, a vörös mellé zuhan.

A legbátrabb, a barna halkán szólal meg:

- Erre mi szükség volt? Más körülmények között, talán lett volna köztünk valami. - majd vigyorogva mutatja be az egyezményes jelet. - De így, bekaphatod! A jó kurv...

Miután a barnát is kiütötte a kábító lövedék, Sminkmester a színpadra lép:

- Ideje hancúrozni!

Balansz

- Hölgyem, vissza tudná idézni pontosan, hogy mi történt? Minden apró részlet fontos lehet. Sejttem, mennyire zaklatott a mostani állapotában, de...

- Nem tud maga semmit! - csattan fel a nő a kórházi ágyban ülve. - Mint egy megvalósult rémálom. El sem hiszem, hogy velem történt!

- Ha úgy gondolja, folytathatjuk máskor.

- Nem! Essünk túl rajta! Csak egy kis türelmet, amíg összeszedem magam.

A nyomozó elővesz egy zsebkendőt, átnyújtja a nőnek. Notesz is van a kezében, és egy ódon divatú töltőtoll.

- Mi a legkorábbi emléke az esettel kapcsolatban?

- Hazafelé indultam a munkahelyemről. Szokás szerint, a mélygarázs második szintjén parkoltam. Lifttel mentem le. Beszálltam, majd se kép, se hang.

- Értem. Szólok a kollégáknak, hogy kérjék ki a térfigyelő kamerák aznapi felvételeit.

- Ez az utolsó, amire emlékszem. Azután meg már...

A nő ismét könnyekben tör ki, egész testében remeg:

- A hely... ahol voltunk, elmosódik, össze folyik. Tiszta volt a tudatom, de mégsem voltam képes mozogni. Teljesen tehetetlenül, kiszolgáltatva. Istenem, ez annyira megalázó. Hiába próbáltam bármit. Csak ültem ott, abban a forgószekben, émelygett a gyomrom, szédültem, nem volt semmi akaraterőm. Nyaktól lefelé... mintha nem is léteztem volna. Ő pedig... mögöttem. Iszonyat. Folyamatosan beszélt hozzám, suttogott, duruzsolt a fülembé. És a fények... Tükrök. Mindenfelé tükrök.

- Azt mondta, Ön mögött helyezkedett el. Nem láthatta az arcát?

- De, a tükörben. Csuklyában volt, és kifestve, mint valami démoni maszk... és... és a szeme... az illat. Az illata belengte a helységet, olyan... Tudja, mint a kozmetikusoknál. Nem tudom pontosan leírni. Én is ott voltam a tü-

körben, torz sminkkel az arcomon. Kérem, bocsásson meg, nyomozó úr...

- Semmi baj, hölgyem.

A rendőr az ágy végénél lévő tálcához lép, önt egy pohár vizet, átadja a nőnek.

- Mintha rég ismernénk egymást. Simogatta a hajam, egészen közel hajolt hozzám, úgy pusmogott, én pedig tehetetlenül tűrtem. Nem engedelmeskedtek a végtagjaim, képtelen voltam ellenállni. Mint valami bűbáj. Forgott velem az világ, egyik ájulattól estem a másikba. Felvillanó, kósza pillanatok... Fürdőkád, tele vízzel, én pedig lebegek a tetején, ő meg átkarol, beszél hozzám...

- Miket mondott? Mire emlékszik?

- Az újrakezdésről. Hogy minden változás egy új és szebb élet velejárója. Várjon! Ezekre a szavaira tisztán emlékszem: „Megtalálni az egyensúlyt a művészet és tökéletes önkifejezés között, a legfelelősségteljesebb kihívás”.

A nő kezében remegni kezd a pohár:

- Szentséges ég! Csinált rólunk közös fotókat! Ott volt a telefonja a kezében... a kézfeje, az is ki volt festve, mint valami csontváz, és feketék a

körmei. Még meg is fésült a patkány szemétláda, mielőtt elkészítette volna a képet. Azt mondta halkán, nagyon halkán, hogy megjelöl engem. Bármikor, bárhol rám talál ezután! Már az övé vagyok, és amikor csak kedve támad, eljön értem.

A nő két fülére szorítja mindkét tenyerét, lehajtja fejét, mintha ezzel távol tudná tartani a zajokat és kizárhatja a képeket, amiket a vele megtörtént rémség utolsó emlékeiből felidéz:

- Azt is mondta, ő egy meg nem értett művész. Ő maga az egyetlen és utolérhetetlen. Ő a Sminkmester... Az a kattogó, recsegő, félelmetes zaj a fülem mellett, közvetlen közélről, azután a hosszú és éles fájdalom... Most is érzem. - tapogatja nyakán a friss kötést, majd a tenyereibe temetve arcát, ismét zokogásban tör ki.

- Több Nő eltűnését is jelentették a környékről, és még mindig nem kerültek elő. Ha van valamilyen kapcsolat az esetek közt, akkor azt kell feltételeznünk, hogy Ön nem véletlenül élte túl a támadást. A vágás nem túl mély, nem sértett fel ütőeret. Ugye, tudja, hogy a saját autójában találtak Önre, a kórház sürgősségi ellátás

részlegének a bejáratánál. Tele volt a szervezete nyugtatóval, és jelentős mennyiségű kloroformot is kimutattak.

- Kérem, ne folytassa!

- Amíg nem jutunk előbbre az ügyben, illetve amíg Ön itt tartózkodik, őrizet alá vonjuk ezt a kórházi szobát.

- Nagyon félek. Mi lesz, ha tényleg eljön értem?

- Megteszünk minden tőlünk telhetőt. Állandó őrség lesz az ajtó előtt. Ha bármi az eszébe jutna, kérem, értesítsen. Viszontlátásra!

A nyomozó kísétál a parkolóba. Cigaretta gyújt, zsebéből előveszi a telefont, kikeres egy számot:

- Minden rendben van otthon?

Hallgatja a választ, arcán átfut némi elégedetlenség:

- Azt kérdeztem, hogy „minden” okés?

Valami probléma lehet, mert sietősen tapossa el a majdnem egész szál bagót:

- Máris indulok!

Autójába ül. Kitolat a parkolóból, bekapcsolja a magnót.

Némi recsegés után a hangszórókból halkan felúszik egy komolyzenei darab: Csajkovszkijtől a Hattyúk tava...

Pempőke

- Várj! Ha ilyen erősen szorítod a nyakát, el fog ájulni, és nem lesz a tudatánál, amikor megtörténik.

- Jó, és mégis, hogyan csináljam?

- Magabiztosan tartsd, de ne túl szorosan! Pont annyira, hogy még legyen lehetősége ellenkezni, de a kontroll a Te kezeden maradjon. Ennyi. Hamar rá lehet érezni. Némi tapasztalat... Idővel rá áll a kezed.

- Így? Megfelel?

- Tökéletes! Most a négy ujjaddal tartsd stabilan a tapétavágót, majd a hüvelykujjad felső begyével told meg azt a kis pöcköt!

- Nem megy.

- Miért nem? Van rajta az a tekerő... a biztosítófék. Kitekerted?

- Nem! Szorosan van. Egy ujjal nem bírom.

- Add csak ide! Ha racsnizik, miközben kivezeted a pengét, akkor a jó. Tessék, itt van! Most próbáld meg.

- Gyorsan toljam ki, vagy inkább lassan?

- Attól függ, mennyire hatásosan szeretnéd. Ha egyesével, de biztosan halad ki a kis acéllapocskák... már a vészjósló hangok is pánikot képesek okozni. Lassan vagy gyorsabban? Nincs jelentősége. Ha közvetlenül a füle mellett csinálod, ráadásul a szeme sarkából még láthatja is... általában már félúton összevizelek magukat.

- Be van kötve a szeme.

- Ez van! Számára a vizuális élmény elmarad. Mondom, ne szorítsd annyira! Elájul! Ezzel az erővel, akár fejbe is csaphatnád egy fejszével, vagy tarkón löhetnéd. Semmit nem fog érezni. Oda vész a lényeg: az áldozat tiszta tudata, részéről pedig a precíz munka! Spriccelő, fröcsögő vér? Ezért kell mindig hátulról csinálni, és az adott pillanatban a földre lökni, minél távolabb magadtól, mielőtt mindened egy merő szmöttyi lenne.

- Értem. Kezddhetem?

- Persze! Várj csak! Milyen kezes vagy?

- Hogy érted?
- Bal vagy jobb?
- Balkezes vagyok.
- Suta... melyik irányból esik kézre?
- Így, ahogy most van!
- Rendben! Biztos húzással indítsd a műveletet, közben a pengét nyomd elég mélyre. Ha a vénát nem vágod át teljesen, csak vérzik, ordenáré módon hörög, és a művészi agonizáció átmegy egy randa és gusztustalan haláltusába. Rögtön az artériánál kezd! Aorta, ha úgy tetszik...

Most is a barna csaj az, aki a legtalpraesettebb. A szőke már akkor ájultan csuklott össze, amikor azt részletezték, miként lehet valakit a másvilágra küldeni valakit úgy, hogy az örömet is okozzon, ha már kiütözik benne egyfajta megszállottság.

A barna nem türtőzteti magát, közbeszól, miközben a szőkét próbálja eszméletére pofozni:

- Latin? Az egy holt nyelv! Szerintem soha nem is beszélte senki! Titkos párbeszéd az or-

vosok és gyógyszerészek között, pontosan azért, hogy a beteg ne is tudja, milyen kórság vagy nyavalya támadta meg! A gyógyszeriparban is kábé akkora haszon van, mint az olajban, illetve, annak származékaiban. Drogok, szerencsejáték... meg sem közelítik azokat.

- Te csináltál már ilyet? - kérdezi a vállalkozó szellemű vörös, miközben a leendő áldozata teljes testében remeg.

- Őszintén? Még soha. - feleli a Sminkmester.

Válaszában ott az ártatlan igazság. Bár az arcát javarészt festék takarja, szemeiben tükröződik a naiv jó indulat.

- Úgy osztod nekem az észet, hogy még a büdös életben nem nyiszáltál egy egyetlen nyakat sem? Tulajdonképpen ezt a tagot miért kell likvidálni?

- Nem szeretném személyessé tenni a búcsút, de szerintem elég lélektelen húzás lenne a részünkről, ha az áldozat személyét semmibe vennénk.

- Menjek el vele moziba, mielőtt kiontanám a vérét?

- Nem erre gondoltam! Neve is van.

Sminkmester megigazítja cipője orrával a földre terített fólia felgyűrődött sarkait. A hátra-bilincselte kezű, beragasztott szájú delikvens nem lát, nem beszél. Hallani viszont hall, és kővé is mered, amint érzékeli a baljós közeledést.

- Kinyírjam, vagy mi legyen?

- Bírnád gyomorral? Hagyjuk, elveszett a pillanat varázsa. Bealtatózom, azután meglátjuk, mihez kezdünk vele! Legfeljebb kihajítjuk valamelyik szemetes konténerbe...

Szőke is magához tért:

- Vége van már? Ez úgyis csak egy álom! Hamarosan felébredek otthon, az ágyamban, és végre odabújhatok a pasimhoz.

- Fogd be, Te liba! Ne romantikázz!

Eközben a mondvacsinált mézárások csak ácsorognak a takarófólia közepén, és tanácstalanul bámulnak egymásra. Vörös csajnak szemében a kérdés, kezében a vérengzésre szánt eszköz. Sminkmester is döntésképtelen. Lemondóan emeli meg mindkét vállát.

A kitervelt és különös kegyetlenséggel elkövetett bűncselekmény, a kellő hidegvér és az elszántság hiányában elmarad.

Barna magabiztosan indul el feléjük. A bokájára felhelyezett bilincs csörrenve kíséri minden léptét.

- Anyámasszony katonái! Adjátok ide azt a kurva kést! Majd én elintézem helyettetek a piszkos munkát! Levágom, mint egy háztáji malacot!

Megáll az áldozat előtt:

- Mi neved, nyuszifül?

Nincs válasz. Sminkmester leszedi a ragasztószalagot, de az áldozat szemét még kendő takarja.

- Ribanc! Azt kérdeztem, hogy hívnak? -
érkezik az újabb, de már arrogánsabb kérdés.

- Pempőke...

Az élcés és bariton hanghordozás a nőiesség kellemével és bájával keverve, azonnal elkápráztatja a jelenlévőket. A bemutatkozás hallatán a barna és a vörös egyszerre kezd el visítva nevetni. Még a szőke is elcsodálkozik:

- Ez nagyon buzis!

- Mi a f...? Sminkmester, honnan szedted össze azt az izét? – kérdezi a barna, olyan hangsúllyal, mint aki egészen közlelről szembesülhet a világ sokadik csodájával.

Nem teketóriázik. Egyik kezével a szoknya alá, közvetlenül a lába közé nyúl.

- Ez tényleg az! Ennek... brokija van!

Sminkmester magyarázkodik:

- Egy éjjeli bárban hallottam énekelni. Tetszett a hangtónusa. Nő léte, egész jól állt neki! Reméltem, jól jöhet a következő műsoromhoz. Ki gondolta volna, hogy ez nem az, aminek látszik.

- Miután kiderült, hogy transzi, mindjárt haza akarjátok vágni?

- Mihez kezdenénk vele? Tenyészbikának nem felelne meg.

- Hol a kés? Hadd intézzem el ezt a szerencsétlent! Tegyük fel, én szeretek nőket elkábítani és elrabolni, mert ez az aberráltságom. Ha már ilyenre adom a fejem, csináljam teljes odaadással! Ugye, érted?

- Most rám célzol? - csodálkozik el a Sminkmester.

- Látod, mivé fajul a világ? Sok mindent nem tudsz még rólam.

- Tartsuk meg! Jó lesz szobalánynak és öltöztetőnek! - szól közbe a vörös.

Barna replikázik:

- Belezzük ki, megtömjük szalmával! Nem mindennap lát ilyen érdekességet az ember.

- Beteg állatok!

- Kuss legyen!

Ez esetben Sminkmesteré az utolsó szó. Kezével jelez, hogy kotródjanak, szívódjanak fel, mindannyian.

Egész embert kíván a kis kolónia egyben tartása, és higgadt önkontrollt is. Sok a feladat, a napi teendő. Többek közt, a válságállapotok rugalmas megoldása, valamint a felmerülő hisztik akut kezelése és beszüntetése. De a legfontosabb: a lányok szökésének megakadályozása.

A biztonsági óvintézkedések magas fokúak ugyan, de az Ördög sosem alszik.

Vörös és a szőke megindulnak a vasajtó irányába, fintorogva veszik tudomásul, hogy egyikükkel kivételeznek. A szőke tekintete is árulkodó a barnát illetően: pusmog valamit a vörösnek, a barnának meg beint.

Pempőkében feltámadni látszik az akaraterő. Már minden mindegy alapon szólt közbe. Ed-digi rettegését felváltja a józan öntudat:

- Már elnézést kérek, de szerintem nem gyilkolászhatnak csak úgy, ha éppen kedvük szottyan rá!

- Hogy mondod, Te...? Tényleg, ez az izé, most ez micsoda? - teszi fel a jogos kérdést a barna.

Bár nem mintha számítana, ha Pempőkének éppen a vérét akarják venni, majd pedig egy szemetes kukában végezné be az e világi pályafutását.

- Kikérem magamnak! Nem vagyok buzi!

- Hát akkor? - érdeklődik a Sminkmester.

- Gyerekkorom óta érdekel a zene. Énekes szerettem volna lenni. Sajnos a mai kifordult világban már kevesebb eséllyel indulhatnak

azok, akiknek nem képesek megfelelni az elvárásoknak.

- Képzettség?

- Nem éppen. Elég csak homokosnak lenni! Több kiváltsággal rendelkeznek a ratyik a zenei, akár a „művész” életben, mint bárki más, képzettségétől függetlenül. Azt láttam a legcélravezetőbbnek, ha ennek érdekében én is meghasonulok.

- Köcsög lettél... hogy vinnyoghass egy buzibárban? Szerinted hány menő lemezkiadó producere járkal olyan helyekre? - kérdez közbe a barna.

- Meglepődnél, csillagom! Az egyiktől már ajánlatot is kaptam. Ígért ezt-azt, persze csak azután, ha már lefeküdtem vele.

- És, tudta, hogy...

- Tisztában volt vele.

- Pfuj, de perverz! Tényleg ennyire szomorú a helyzet?

- És ez még nem minden.

- Nem vagy transzvesztita?

- Nem! Teljesen rendben van a nemi identitásom és a szexuális érdeklődésem is!

- Mégis eljátszod, hogy buzi vagy. Ennyire fontos az énekesi karrier?

- Pont Te mondd? Kicsit abszurd, nem?

- Mire célzol, köcsög?

- Most akartál kicsinálni, hogy nyalhass a főnöködnek! Az egész műsorotok irritáló volt és szánalmas!

- Te beszélsz? Egy meleg bárból kerültél ide! Sminkmester, miért nem valami egészségesebbet hoztál?

- Mit tehettem volna? A belső hangom nem azt súgta, hogy egy vegánra csapjak le, amint hazafelé tart a fitness teremből? Azok a perverzек egyébként sem barangolnak éjszaka.

Egy újabb előadás

- Oké, Pempőke, ebben a darabban te játszod a férfi szerepét! Menni fog? Olvasd át, rágd meg magadban, és értelmezd, légy oly kedves! Konkrét szerelmi történetről beszélünk, némileg azonban tragikus végkifejlettel.

Sminkmester egy széken ül, feje hátrahajtván, a mennyezetet bámulja. Szája sarkában cigaretta lóg.

Közvetlen mellette a Barna ül, annak balján pedig a Vörös. A Szőke újfent csucsukál, mivel a folyamatos hisztije zavarta a felkészülést.

Pempőke, aki éppen van belemerülve a részére kiosztott szöveg tanulmányozásába, mozgó szájjal silabizálja, úgy éli át a cselekményt.

A lap aljához érve azonban hangosan felvihog:

- Azt a művészkedő kurva eget! Ki írta ezt a nyálat?

Sminkmester felkapja a fejét:

- Én! Valami problémád van vele?

Barna csaj a Sminkmesterhez hajol, fülébe súg:

- Altasd el! Segítek fóliába csomagolni, aztán tényleg mehet a szemetes konténerbe.

A bizalmaskodó reakció után odakiált Pem-pőkének:

- Hé, te rátarti buzi, hallottál már velőtrázó sikolyt, ráadásul a saját szádból? Van egy szelep az agyamon, ami az utóbbi időben egy kicsit berohadt. Tapasztalatból tudom, hogy feszegetni nem szabad. Ha beletörik, zárva marad, és a túlnyomás következtében lerobban a fejem. De mindig akad valaki, aki erőlködés nélkül megtudja nyitni, és akkor szabadon áramolhatnak a gondolataim, sőt... a tetteim is, te köcsög!

Sminkmester további instrukciókat ad a monológhoz kapcsolódóan:

- Bűnös vagy, de csak átvitt értelemben. Tet-tél vagy mondtál valamit olyasvalakinek, akinek nem kellett volna. Most meg sírsz a bűntudattól, és szánod-bánod az ellene elkövetett faszágaidat. Tudsz követni, ugye?

Pempőke magabiztosan bólogat:

- Szerelem, az a kibebaszott érzelmi katarzis.

Vagy inkább katasztrófa...

Megköszörüli torkát, majd belekezd:

- Koholt vádak. Pellengérre állítottak, mint egy konspirátort. Amikor a lincshangulat a tetőfokára hág, rám olvassák bűneimet, és engem szétszed majd a vérre és erőszakra áhítózó csőcselék. Megannyi megválaszolatlan kérdés, én pedig közeledem. Egyik lépcső a másik után, útban a vesztőhely felé. Utolsó pillantásaim a tömegben keresik az útravalómat.

Pempőke néhány pillanatra megáll a felolvasásban:

- Baszod, hogy ez mennyire drámai...

Sminkmester Pempőkéhez lép, közben olyan sértődött tekintet- és mozdulatsorral tépi ki kezéből a papírt, mint egy fennkölt, meg nem értett művész, ha semmibe veszik a tehetségét, önmaga által értékesnek hitt alkotását:

- Add ide a szöveget! Mutatom, te pöcs!

A lányok vihognak. Barna megint a hangadó:

- Legalább az van neki!

- Duguljatok el!

Sminkmester átszellemülve kezdi felolvasni az önnön kezével írott szöveget, ami Pempőkének az első nekifutásra nem sikeredett túl jól. Még a karját is kitarja, ahogyan a prózai szerepeket szokás előadni:

- De nem! Akit annyira vártam, mégsem jött el. Maghasadt szívvel, bánatosan, mégis emelt fővel...

A tudat, hogy hamarosan vége szakad a fájdalomnak és a lelkemet marcangoló magánynak? Némileg javítana a hangulatomon, még arra a kis időre is, amíg lassan lépkednék a bitó alá. Egy képpel, egy emléikkel, néhány magamban felidézett mondattal, tán könnyebbé tehetném sorsom beteljesedését. Hittem, hogy tetteim, jeleim, melyeket üzenetként küldtem szét, talán megérintik őt. De a bitó árnyékában elvész minden magasztos gondolat! Elveszik szólásjogom, lekötik kezeim! Hogyan mesélhetnék, ha senki nem kíváncsi rá? Szélirányba kell helyezkednem, hogy a beléjük suttogott ódáim, imáim, meghallgattassanak! Remény... megint csak remény! Gyűlölöm az érzést! Fájjon, marjon! Inkább kívánom a kínhalált, mintsem a ver-

membe hullajtott könyöradomány legyen az eleségem! Ha csak egy pillanatra is érezhetném a zöldellő rétek illatát a hajnali fuvallatban, láthatnám pirosuló ékköveit... lelkem újra szárnyalhatna, még erre a kevéske időre is! De... minden szertefoszlott, még mielőtt egy bűvös szeánsz vehette volna kezdetét. Inkább égjek a perzselő szenvedély pillanatnyi tűzében, mintsem hátrahagyottan, az emlékeim béklyóiban várjam a feloldozást az örökkévalóság színtelen és hűvös zugaiban! Sokszor nyújtom kezem: Nem félek a tűztől! Bátran vállalom! De nincs körülöttem más, csak a hideg és nyirkos magány, ami a csontomig hatol.

- Mi a faszt csinálsz? - kérdi Sminkmester Pempőkétől, aki már a szemeit törölgeti. - Ha kérhetném, ne szúrd el a sminkedet.

- Nem tehetek róla... első olvasatra nem is volt ilyen romantikus...

- Szedd össze magad, és folytasd!

- Megpróbálhatom.

- Tessék, itt van!

Úgy tűnik, Pempőke kezd beilleszkedni újdonsült környezetébe, túlmutatva azon, miként is került oda. Altató, emberrablás, majdnem egy kukában végezte átvágott torokkal...

Ugyan, ki emlékszik már az átmeneti kellemtelenségekre?

Talán a beilleszkedési problémái egy olyan világba, ahol nem fogadták el őt, vagy talán a labilis érzelmi világának köszönhetően, de már sokkal nagyobb átéléssel olvassa a számára kiosztott szerepet.

Onnan folytatja, ahol Sminkmester abbahagyta:

- Magányomat gőgös és álszent büszkeséggel lepleztem. És, íme, végzetem most beér engem. Mégis... Valamit elvitt belőlem. Olyasmit, amitől piros lett a piros és megzöldült a zöld! Bármely közelségbe is kerültünk, örömet tudott okozni nekem, megnevettetett. Most pedig eltűnt. Sokáig bizakodtam, hogy keresni fog engem, a nyomomba ered. Az úr, amit hátrahagyott, mélységesebb, mint valaha is gondoltam volna. Mit adott, és mit vitt el? Ha megoldhatnám a rejtélyes kórság eredetét, tán ősz-

szeállíthatnám az ellenszert is, hogy átmeneti fájdalмам csillapíthassam. Tudom, átkos egyedüllétem oka, a pozitív pólusom hiánya. Kell valami, ami taszít, de egyben vonz is! A lejtőn indítson el, a szakadék szélén rántson magához! Kell a jobb, kell a rossz! Kell a színes, de kell a kopott is! Legyen tele, legyen üres. Hullajtsak érte könnyeket, és meg is nevettesen! Legyen meg a misztikus plusz, hogy az átok megtörjön, a kör bezáruljon, és a jóslat... végre beteljesedjen! Hát hagyj el! Menj, eredj! Keress mást! Hagyj el! Ne tétovázz! Ha már szerelmünk nem teljesedhet be, légy bátor, kutass új szívszerelemért a világban! Hagyj engem... már felesleges sírnod utánam. S majd révetegen mosolyogni is tudnék odafentről, ha hírét venném, hogy rátaláltál életed új szerelmére...

Utolsó sorok olvasatán Pempőke arcát ellepik szívből jövő könnyek.

Sminkmester elégedetten nyugtázza a dicséretes teljesítményt:

- Na, így valahogy, te homi! Menni fog legközelebb is?

Miért pont Párizs?

A rosszabbik énem (ha lenne), azt mondatná velem, hogy azért, mert nagyon sok kokott ténfereg az utcákon.

Szabad préda! Úgysem hiányoznak senkinek! Jobbik énem – amit önmagamnak vallok –, állítja, hogy az előző vélemény nem más, mint egy beteges elme perverz képzelgése, mely akár még indíttatás is lehetne.

Másik énem /a gonosz/, máris vonatra szállna, repülőre, hajóra, hogy minél hamarabb belekóstolhasson a párizsi éjszakai életbe.

Önmagam nem engedi önmagam! Elnyomja, ellehetetleníti! Gyermekkorunk óta vitáznak, nekem pedig nem hagynak választást. Hangoskodnak, nem tudok tőlük józanul gondolkodni, gyakran elveszítem az önkontrollom, kiesnek képek, helyek, dátumok, időpontok...

Egy tolmács segítségével a prostituált gyilkosságokról faggattak. Vallatóimról sütött a gyűlölet, láttam rajtuk: megvetnek és viszolyognak tőlem. Hadonásztak a levegőben, sűrűn gesztikuláltak. Az egyezményes jelet értettem: lógni fogok. Engem tartanak a párizsi hasfelmetszőnek.

Ki sem bírom mondani. „Jack l'éventreur”...

„Nem mi voltunk, nem mi voltunk, nem mi voltunk! Ártatlanok vagyunk!”

Közeleg a békesség, a sötétség, halkulnak a hangok, szűnik minden, még a régi fájdalom is.

A talaj hirtelen elvész a talpam alól. Átölel a mély nyugalom. Csend van! Végre, elnémul minden...

Jelzőfények

A B52-es nehézbombázó Olaszország déli részén szállt fel, hogy Normandia felett támogassa a csapatszállító hajók partot érését. Amikor már több találat érte, a gépen szolgálatot teljesítő fiúk úgy döntöttek, hogy az olaszországi bázisra való visszatérés helyett, egyenesen az Államokba repülnek.

Ha hazaérnek egyáltalán, mert a gép már a Pireneusok felett is lángolt. Az egyik motor üzemképtelen, az alsó lövegtorony pedig lezuhant a semmibe.

A gép belsejében szinte elviselhetetlen hideg volt. Nem is csoda, hiszen az aljából hiányzott vagy három négyzetméternyi.

A bombázó kitört a felhők közül.

- Elegem van. - mondta Burowsky.

- Ne rinyálj már! Még néhány óra, és otthon ihatjuk a legjobb Francia pezsgőt! - válaszolta Harrison.

- ...Meg a rohadt digókból is!
- Franciát említettem!
- Amíg a gép bírja, addig nincs semmi baj!
Bár már nem hallom a kettes motort sem!
- Nem is fogod, mert már egy jó ideje leállt!
- Milyen messze vagyunk még?
- Menj le Paul-hoz, és kérdezd meg tőle! Addig átveszem a kormányt! - üvöltötte a zúgó szélbe Harrison.

Burowsky átegyensúlyozta magát a kiszakadt lövegtorony helyén tátongó űr felett, és elindult a navigátorfülke felé.

Újabb robbanás rázta meg a gépet, de ennek ellenére folytatta útját, míg egy szinttel lejjebb, épp a pilótafülke alatt, meg nem pillantotta a szőrmekabátban vacogó Paul-t.

- Hello, haver! Merre vagyunk? - kérdezte, amikor hallótávolságba ért.

- Fogalmam sincs! Ebben a rohadt ködben képtelenség tájékozódni!

A gép alján tátongó lyukon úgy süvített be a szél, hogy Burowsky mindvégig attól rettegett, hogy ha nem jut vissza időben a pilótafülkébe, halálra fog fagyni.

- Hogyan akarsz tájékozódni, amikor nincs is előtted térkép? - ordította megdöbbenve, amikor észrevette, hogy még a navigátor asztala is eltűnt a fülkéből.

- Mint a híres felfedezők: a csillagok után! De jelenleg nem látok egyet sem! Ha mégis talál-nánk valamit, akkor elnevezném rólad vagy rólam! - kiabált vissza Paul.

- Te egy komplett idióta vagy! Érted, amit mondok?

- Milyen dióda? - kérdezett vissza Paul, és a fülére mutatva jelezte, hogy nem hall semmit.

Burowsky újonnan feltört előérzete azt sugallta, ha határos időn belül nem érnek az Atlanti-óceán végére, akkor biztosan megbolondul ebben a társulatban.

Visszamászott a pilótafülkébe, és csodálattal vette tudomásul, hogy legalább Mike, a kis texasi elaludt.

- Mit mondott Paul? Merre járunk? - kérdezte Harrison, mikor meglátta a közeledő Burowsky-t.

- Fogalma nincs róla! Térkép nélkül meglehetősen nehezen tájékozódik! - mormolta mérgesen, és a padlóra köpött. - Mondd csak, a texasiaknak mi szükségeltetik ahhoz, hogyne szarnának le bármit is olyan kurva magasról, és ne lennének képesek akár még a világvége eljövetelekor is mély álomba zuhanni?

- Hagyd a picsába! Fontosabb dolgunk van! Franc essen ebbe az átkozott repülőbe! Mi volt ez a hang?

- Kigyulladt a négyes motor! Valószínű, hogy az is le fog szakadni! Úgy néz ki, lassan befejezzük a megszokott repülési normákat, és egy rögtönzött kényszerleszállásba kezdünk.

- Nincs más választásunk?

- Nincs! Hacsak... közben meg nem érkezünk az Államokba!

- Van elegendő üzemanyagunk? - kérdezte szemöldökét felvonva Burowsky, mivel a mérőműszerek a padlón heverték szétszóródva.

- Nincs! Még durván negyed óra, azután elkezdünk zuhanni! Illetve, ha szeretnéd, az esetben másként fogalmazok: siklórepülésbe

kezdünk. Frissebb infókkal később szolgálhatok!

- Akkor, jó utat! - kiabált Burowsky, és kényelmesen hátradőlt a pilótaülésen. Egy ideig nézte a lágoló hajtóművet, majd behunyta szemeit, hogy legalább ne lássa, amint a tengerbe vesznek.

- Zuhanunk! Jó lenne, ha felkeltenéd Mike-ot!

Burowsky lassan kinyitotta szemeit, és egy jól irányzott rúgással felkeltette a texasi fiút.

- Ébresztő! Bonthatod a pezsgőt!

- Már otthon vagyunk? - kérdezte szemeit dörzsölgetve Mike. - Nem látom az irányítótornyot.

- Azt nem is fogod egyhamar! Csatold fel az ejtőernyődet!

Harrison hosszasan masszírozta a szemeit, annak ellenére, hogy legfeljebb öt percet alhatott. Rögzítette a kormányt, és leászott Paulhoz.

- Felvetted az ernyődet? Ugrunk! - és igazgatni kezdte a sajtóját.

Alig telt el másfél perc és már mindannyian a gép törzsén tatóngó nyílás szélénél voltak. Alattuk a mélység, föld és ég között, a repülő pedig zuhanóban.

- Burowsky! Nálad van az élelmiszeres zsák?

- Nálam!

- Jelzőrakéták?

- Azok is!

- Viszontlátásra, uraim! Sok sikert, szerencsés földet érést! - ordította Harrison, és már ugrott is.

A jobbszárny ekkor már teljesen lángokban állt. Harrison elégedetten vette tudomásul, hogy a ködös éjszakában még három fehér foltot látott eltávolodni a géptől.

- A viszontlátásra! - mormolta ismét a gépen mondott szavait - Rohadna meg az egész háború!

Lassan oszladozott a köd. Harrison közeledett a föld felé, az óceánnak látszó sötétség fokozatosan változott át a biztonságot nyújtó szárazföldre.

Néhány másodperc múlva egy újabb ernyőt látott meg, nem messze attól a ponttól, ahol ő is földet ért.

Eközben a bombázó egyetlen hatalmas lángcsóvaként csapódott a hullámozó vízbe, tőle alig kétmérföldnyire. Egyetlen pillanat alatt, hangoosan sisteregve tűnt el a habok között.

- Hogyan történhet meg, hogy pont a mi gépünket lőtték ki a káposztazabáló faszfejek? Pont nekem kell ilyen kibaszott időben, tizenkétezer kurva láb magasból kiugranom? Mérőműszerek ide, mérőműszerek oda, azt mondok, amit akarok!

Ez minden kétséget kizáróan, csakis Burowsky lehetett.

- Még valami? Nem láttad a többieket? - kérdezte Harrison.

- Akkora köd volt, hogy még a farkamig sem láttam! - dörmögött Burowsky.

- Lehet, hogy ki sem mertek ugrani.

- De. Kiugrottak. Meg kell őket keresnünk.

- Merre?

- Fogalmam sincs. Lőj fel egy jelzőrakétát.

Burowsky előkereste a pisztolyt, megtöltötte és a levegőbe lőtt.

A jelzőrakéta hangos pukkanással szétrobant, vörös, erős fényt szétárasztva a környéken.

- Mit ünneplünk a tűzijátékkal? Hát tényleg hazaértünk? - hallatszott a hátuk mögül.

A texasi. Csak néhány fa volt a környéken, de neki mégis sikerült az egyikre felakadnia.

- Na, mi lesz már? Vágjon le innen valaki!

- Ez legalább megvan. - morogta Burowsky, majd megint köpött egyet.

- Nem láttad Mike-ot? - kérdezte Harrison.

- Miért, én nem vagyok elég jó nektek? - kérdezett vissza, vigyorogva a fán lógva anélkül, hogy megpróbált volna leszabadulni onnan.

- Hagyjuk ott, úgysem normális. - nézett fel Burowsky, és elindult a part irányába.

Csak néhány lépést tettek, amikor egy nagy huppanással földet ért Paul:

- Most merre?

- Honnan kellene tudnom? Még azt sem tudom, hogy most hol vagyunk. Van valakinél egy térkép?

Néhány homokbuckával odébb megtalálták Mike-ot.

- Ennek annyi! - közölte röviden Burowszky.

- Egy francot! Csak alszik a drága...

Mike valóban aludt. Nehéz eldönteni, hogy már a levegőben elpilledt-e, vagy csak a földet érést követően.

- Átkozott álomszuszék banda! Ezekkel kell háborúznom? - zsörtölődött Burowszky, és egy adag bagót lapátolt a szájába.

- Felébreszted?

- Nem! Hagyjuk csak aludni! Menjünk és nyerjük meg ezt a kurva háborút nélküle! Miért is ébresztenénk fel? Olyan édesdeden csicsikál... amikor hazaérünk, hintót küldünk érte.

- Egy szart! - szólt közbe Burowszky, aki hatalmas termete és a dohányrágás miatt lemaradt néhány lépést. - Mindjárt felrugdosom!

- Meg ne próbáld. - mondta halkan Mike, anélkül, hogy kinyitotta volna a szemeit. - Ál-momban otthon voltam. Sört ittam a kintinban, egy gyönyörű lánnyal. Ha jól emlékszem, Mary volt a becses neve. A családja egy farmon gaz-

dálkodott. Valahol... Dél-Dakotában, azt hiszem...

- Meg fogom verni! Istenem, miért hagytál el a Pireneusok felett? - nézett Burowszky az ég felé, és kérdőn tárta szét karjait.

Eközben Mike feltápáskodott, leszerelte magáról az ejtőernyőt, majd a lényegi részre tért:

- Hol a picsában vagyunk?

- Nézd csak! - mutatott Mike a tengerpart irányába. - Attól a kedvesnek látszó házaspártól, ott a napernyő alatt, tőlük megkérdezhetjük, ha szeretnéd.

- Baszd meg!

A levegő néhány óra alatt teljesen felmelegedett. Négyen bandukoltak a forró homokban. Céltudatosan haladtak, bár a leghalványabb fogalmuk sem volt, hogy az Atlanti-óceán melyik pontjára vetette őket a sors.

Végzet? Sors keze? Ha ezt most nekik kellene összegezni? A válasz és a vélemény is egyaránt egy olyan egybehangzó megnyilvánulás

lenne, ami valószínűleg még a legfanatikusabb ateistáknál is kivenné az érzelmi biztosítékot.

Isteni közbeavatkozás? Lezuhan a géped, épségben földet érsz, túléled. De... fingod nincs, merre vagy. Hála az égieknek!

- Sohasem fogunk hazajutni. - kezdte Paul.

- Ne rinyálj már annyit! - szólt az utána börtorkáló Burowszky. - Mindjárt hazaérünk! Csak előbb fogunk kell egy taxit.

- Egy jó terv kellene! - vetette fel Harrison - Álljunk meg, gyűjtsunk jelzőfényeket, és intünk le egy repülőt! Nem láttatok a közelben egy benzinkutat?

- Ha így lenne, már kérdeztem volna: hé, Mike, iszol még egy sört, amíg leszáll a gépünk, vagy inkább egy zacskó chipset szeretnél? Erre azt válaszolnád: texasinak nézel engem? Nem, baszd meg, kólát és egy sajtbургert kérek! Válljunk ketté! Ti keressetek egy emeltszintű szállót, ahol telefon is van, és alapos masszázs. Megrándult a derekam földet éréskor, azt a rohadt kenőcsöt meg a gépen felejtettem... a húgotok fotójával együtt.

Burowsky megállt, hátrafordult:

- Kár volt vesződni veled a szülőszobán, te barom!

- Kuss legyen! Ti is hallottátok ezt?

Egyszerre torpantak meg. Tekintetüket körbehordozták, és természetesen mindegyik a fegyvere után nyúlt.

- Mi ez a hang? - kérdezte Burowsky, a csócsálást egy pillanatra abbahagyva.

- Mintha gyerekek lármáznának a játszótéren, vagy az iskola szünetében. - suttopta Mike.

- Ezt meg miből gondolod? Texasban nincsenek iskolák, honnan tudhatnád? - pusmogta válaszul Paul. - Te is ezért vagy ilyen visszamaradott.

- Hogyne lenne! A menzán ismertem meg anyádat! Mivel már elháltuk vele a nászt, akár szólíthatnál apucinak is.

Harrison avatkozott a bájcsevejbe:

- Ha nem dugultok el mindketten, esküszöm, az egyikőtök árva lesz, annak az anyja pedig özvegy! Remélem, érthető?

A texasi Mike és kebelbarátja Paul, csodálkozva, értetlenül néztek össze, később pedig

egy széles vigyor keretében tudatták egymással, hogy mindkettejüknek sikerült feltérképeznie magukban a vélt vagy valós családi kapcsolatukat.

Burowsky és Harrison szánakozó, lemondó tekintettel nézték a két bajtársuk idétlenkedését.

A gyerekzsivaj pedig valóban közeledett... Arcuk korommal elmaszkírozva, üvöltve, futóbolondok módjára, előre szegezett dárdákkal rontottak feléjük.

Legyek Ura, mi? - szólalt meg Burowsy, és elővette pisztolyát.

Társai is levették vállukról a fegyvereiket, és habozás nélkül vették célba a megzavarodott, gyilkolásra kész, elmebeteg hordát.

Burowsky adta ki az utasítást:

- Ne lőjetek, amíg nem szólok!

A gyerekzsivaj pedig egyre csak közeledett...

Ted Clever - Sid Clever

Mosolygó bábkirály

A közös reggeli a hallgatás jegyében telt el. Egészen addig, míg a családfő meg nem elégelte a néma csendet.

- Nem hiszem, hogy ez lenne a legjobb megoldás. Kislányom, nagyon szeretném, ha közölnéd velünk a további terveidet. Ez egyáltalán nem tisztességes velünk szemben! Nézed meg anyádat! Teljesen kikészítetted. Annyit aggódott, hogy már engem is idegesít.

- Persze. Főként a pia és a gyógyszerek...

- Tessék? Mit mondtál? - kérdezte az apja.

- Semmit. Csak utalni szerettem volna az aggodás magas alkoholfokára.

- Én nem hiszem, hogy ez olyan vicces lenne! Anyádnak megvan a saját baja! Nem kellene még ezzel is zaklatnunk! Egyébként, most jut eszembe... Christine, kedvesem, mikor látogattad meg utoljára az iskoládat?

- A múlt héten. - válaszolta Christine, és vil-

lájával szurkálni kezdte a színtelen rántottát. – Miért kérded, ha úgylátod a választ?

– Nagyon sokba kerül nekünk a taníttatásod, te pedig úgy tekinted, mintha ez teljesen természetes lenne. Tudod, milyen sokan vannak, akik bármit megadnának azért, hogy ilyen körülmények között élhessenek? Nem lesz ez így jó! Csavarogsz, kamuzol! Már drogozol is? Ha így folytatod, biztosan börtönbe fogsz kerülni. Ha már lógsz, akkor miért nem tudsz itthon üldögni, és mondjuk, tanulni?

– Nem érzem magam hibásnak! – jelentette ki határozottan Christine. – Veled is megtörténhetett volna.

– De nem történt meg. Lehetnél egy kissé realistább.

– Miért nem hagyod már abba! Hagyj békén! Van egy tökéletes apám, meg egy alkoholista anyám, aki egész életében még egy gyufát sem tudott meggyújtani! Meddig kell még elviselnem ezt a rabszolgaságot? – kiabált Christine. Kilökte maga alól a széket és felszaladt az emeletre.

Nem akart iskolába menni. Betegsége hivatkozott. El akart szakadni a szürke hétköznapiok egyhangúságától. Hazudott, hogy nem érzi jól magát.

Mikor már rajta kívül mindenki elhagyta a házat, elindult a közeli hegyek irányába.

Amint elhagyja a helységnévtáblát, már biztonságban lesz. Azon túl már senki sem fogja megkérdezni, mit keres arrafelé, miért nincsen inkább a suliban.

Apja, ha ezt megtudná, biztosan lenne retorzió. Legszörnyűbb az, hogy olyankor az édesanyja sem védi meg, nem áll ki mellette.

Kölcsönös, szavak nélküli, néma egyezség. Apja meg nem történt nőügyei, szemben az anyja alkohol és gyógyszerfüggőségével, valamint a fel nem tett kérdés: melyik lehetett előbb?

Beért a kisvárost körülölelő fák közé. Meglepődve látta, hogy nem lesz egyedül az erdőben. Egy autó parkolt megbújva a fák között.

Sok környékbeli szokta partnerét a fák közé vinni, ahol sem az avatatlan szemek, sem a mindig kíváncsi szülők sem láthatják az ártatlannak vélt csemetéik malac játszadozásait.

Christine nem állt meg kíváncsiskodni, haladt tovább, az előre kigondolt úti célja felé.

Alig néhány lépést tett meg, amikor is az ösztönei veszélyt jeleztek. Mindig hallgatott erre a belső hangra. Óvatosan körülnézett. Néhány lépésnyire az autótól, egy nő és egy jóképű fiatalember. Veszekedtek. A nő már javában a harmincasait taposhatta. Nem volt tisztán kivehető, miről folyt a vita.

Most már felkeltette Christine figyelmét ez a különös pár. Valahogyan nem illetek össze. Régebb óta ismerhették egymást, mégis furán viselkedtek. A nő kezében egy üveg. Támadólag közelít a fiatalabb férfi felé. Vitapartnere többször is a kabátja alá nyúl, és idegesen hadar tovább, a nő ritkán szólal meg.

Christine jobbnak látta, ha biztonságos távolságba húzódik vissza.

Lassan, nesztelenül próbált lopózni. Hátrafelé lépkedett, tekintetét egy pillanatra sem vette le civakodó nőről és férfiről.

Egy száraz ág megreccsent az avarban. Christine mozdulatai azonnal lefagytak. Lélegzetét is visszatartva, megdermedten állt. Biztonságos távolban volt, nem láthatták őt. Ha mégis utána eredtek volna? Számon kérhetnék, hogy egy fiatal lány, mit leskelődik, miért kíváncsiskodik?

Azok ketten, egyszerre kapták fel fejüket a hang irányába. A sárga ruhás nő még el is indult feléje, a férfi szorosan mögötte, aki alaposan körülnézett, mégsem láthatta a bokrok közt megbújt lányt.

Úgy látszik, a fiatalembernek szándékában állna közelebbről felmérni a terepet. Mégsem indul el, mert az autója első szélvédője pókhálószerűen robban szét.

A nő diadalittasan áll, büszkén gyönyörködve remekművében. Keze most már üres. Aprócska bosszú lehetett, ami most beteljesedni látszott.

A különös pár egymással szemben állt, mint ha csak össze akarnának ölelkezni. De a nő esetlen mozdulatai másról árulkodtak.

Amaz közelebb húzta magához, egyik kezével átölelte, a másikkal pedig szűrt, közvetlen közelről.

Mielőtt a nő vére beszínezte volna a krómmal befuttatott acélt, előtte még megvillant, hogy Christine is jól láthassa.

A nő hangja elcsukott, amint a penge lassan, mégis határozottan és kíméletlenül hatolt beljebb és beljebb. Szép, sárgás színű ruhája átítatódik vérrel. Kezei lehullnak a teste mellé, feje hátrahanyatlik.

Gyilkosa szorosan öleli, és a nő vállán át néz kéjesen abba az irányba, ahol Christine rejtőzik. Mintha csak azt szeretné, hogy Ő is végignézze a különös rituálét.

Christine a szája elé kapta tenyerét, hogy még véletlenül se sikoltson fel. Szíve a torkában dobogott. Szeretett volna felugrani és elfutni. Még sohasem félt ennyire.

A férfi közben újra szúrt, érzéken, mintha előre tudná, mennyire bánni fogja a tettét. Fel-emelte a nő fejét a tarkójánál fogva, szorosan a saját arcához szorította, és ismét döfött a késsel, a nő pedig megint felnyögött.

Christine úgy állt ott, mint egy sóbálvány. Szájtátva nézte a tortúrát, ezt a mocskos és bizzar színdarabot. Ez nem megrendezett jelenet! Valódi a vér, a kés, a lassú agonizálás. Bekövetkezik az elkerülhetetlen vég.

A gyilkos nem először csinálhatta már. Lágyan engedte ki kezei közül a nőt, a csinos, sárga ruhában, mely átázott a sötét árnyalatban pirosuló vértől.

A fegyvert megtörölte áldozata szoknyájával, majd a rugós kés halkán kattánva becsukódott.

De, mintha tétovázna. Pár pillanat erejéig úgy tűnt, búcsúzik a nőtől és annak földi maradványaitól. Letört néhány ágat, és elfedte velük a testet.

Még egyszer körbepillantott. Hosszasan, mosolyogva nézett Christine felé az erdőbe, majd beült az autóba és bő gázzal elhajtott.

Christine még várt néhány percig, azután minden erejét összeszedve kilépett az ágak közül.

Nem iszkolt el, ahogyan a tini lányok tennék, miután valami szokatlanul kétségbeejtőt tapasztalnak, ha éppen egyszerre két körmük is letörik. Pláne, amikor a reggeli rutin közben, az átlagosnál jóval több hajszalet vélnek felfedezni a hajkeféikben.

Az élmény nyomott hagyott Chrisine-ben, kitörölhetetlenül. A halotthoz lépett. Most alaposabban megszemlélhette az áldozatot.

Különös borzongás futott végig rajta. Egyáltalán nem félt a halott látványától.

Ennyi lenne az élet? Nem rég még hallotta a nő hangját, látta, amikor még életben volt.

Egy távoli unokatestvérét juttatta eszébe, aki néhány évvel azelőtt halt meg, hogy a városba költözhetett volna. Miután meghalt, Christine megnézhetette a még lezáratlan koporsóban, és furcsállotta, hogy vannak, akik még haláluk után is mosolyognak.

Csak a szertartási ceremónia után, magyarázták el neki, hogy a temetkezési vállalkozók kívánság szerint tudják alakítani az elhunytak arcát.

A távolból egy visító sziréna hangja hallatszott. Nem maradhat tovább. Bár tudta, hogy a rendőrség még nem értesülhetett a gyilkosságról, nem szeretett volna sokáig a helyszínen tartózkodni.

Amikor hazaért, remegő lábakkal kivett a hűtőből egy hideg ásványvizet. Kiment a hátsó udvarra. Leült a medence szélére, és elgondolkodva nézte a csillogó víztükröt.

Nem tudta, mit kellene tennie. Abban azonban biztos volt, hogy nem mehet a rendőrségre. Nem lenne jó, ha kiderülne, hogy lógott az iskolából, és ezt az időt arra használta fel, hogy éppen egy kósza gyilkosság szemtanúja lehessen.

Zaklatottnak érezte magát, mégsem volt kelőképpen felkavarva. Unokatestvére halála sem úgy érintette meg, mint másokat. Nem sírt,

amikor mindenki csak zokogott. Christine nem tudta levenni tekintetét a nyitott koporsóról és a benne fekvő halott arcáról.

Most sem volt másképp. Minduntalan a halott nőre gondolt. És... az a férfi, aki igen hamar belenyugodott a nő halálába.

Ha nem szakítja félbe a sziréna, Christine talán még most is ott állna a nő teteme felett, bálvánnyá dermedve. Az a valami, vonzza őt!

Arra eszmél, amint a műanyag palack kicsúszik az ujjai közül, és a medencébe csobban. Christine utánanyúl. A fodrozódó, naptól csillogó, kékes vízben megpillantja a saját arcának tükörképét: torz, egyben mosolygó is! És nincs büntudata.

Christine felment a fürdőszobába. Megnyitotta a csapokat. A forró gőzben nem tudott nem a nőre gondolni, akit holtan látott.

Egyre-másra ugrottak fel a friss emlékek szilánkjai. Ebből a perspektívából még sosem találkozott a vég eljöveteleével. A vér látványa, a

tudat, hogy a halál még a közelben van, a nő mosolya, még a túlvilágról is.

Mit érezhetett, mielőtt megtörtént a nagy átkelés? Érzett fájdalmat, látta élete filmjét? Milyen lehetett érezni a pengét és... ahogyan megérkezik a visszafordíthatatlan, örök sötétség, amit nem ismer senki, aminek mégis csodálattal és félve adóznak.

Amikor végzett, a szobája felé indult. Megszólt a bejáratú ajtó csengője.

Larry, ő volt az egyetlen akinek Christine elmerte mondani a problémáit, és úgy tűnt, hogy Larry meg is értette.

A legnagyobb srác a suliban, Christine pedig nagyon büszke volt rá, és arra is, hogy együtt járnak. Ehhez híven, mindent meg is tett, hogy Larry is jól érezze magát a kapcsolatukban.

Christine azonnal az ajtóhoz sietett, kinézett az ajtó melletti kisablakon.

Valóban Larry volt az.

- De jó, hogy itt vagy! Honnan tudtad, hogy itthon vagyok?

- Nem jöttél suliba. Szia! Bemehetek? Lelép-tem én is. Baj van?

A fiú aggodással átítatott kimértsége egy kissé meglepte Christine-t.

- Hallottad a rádióban? - kérdezte Larry.

- Mit?

- Egy női holttestet találtak a város melletti erdőben.

Christine egy pillanatra összerezsent, de megpróbált úgy tenni, mintha nem tudná, hogy miről van szó.

- Nem hallgattam rádiót.

- Gyere ide. - mondta, és magához húzta Christine-t. Majd én megóvlak minden rossztól.

- Felmegyünk a szobádba? - kérdezte Larry, egy kis idő elteltével, eléggé sokat sejtetően.

- Előbb hozok neked inni valamit. - válaszolta Christine, és a bárpulthoz ment. - Menj előre! Mindjárt megyek én is!

Larry már le volt vetkőzve és az ágyon ült. Hátát nekitámasztotta a falnak. Christine az ölébe ült, hozzásimult, hosszasan csókolóztak.

Az első érzelemhullám kitörölte emlékezetéből az erdőben történeteket, és ettől a pillanattól kezdve már csak a fokozatosan erősödő kényszer jutott el tudatáig.

Fejét hátravetve fel-le hullámozott egész teste, pontosan követve Larry mozdulatainak ritmusát.

Különös érzés közelítette meg, amelyet még soha nem érzett. A halál, és annak közeli észlelése felizgatta. Mégsem tartotta idegennek, sem szégyenletesnek. Első orgazmusa hosszú és szinte felülmúlhatatlan volt.

Képtelen távol tartani a friss emlékképeit, és ekkor már nem tudta tartóztatni mindent elsöpörő érzelemhullámain. Nem érzett semmi mást, csak a földöntúli gyönyörűséget.

Egy ideig még feküdtek egymás mellett. Christine kelt fel hamarabb az ágyból.

- Megyek veled én is! - Larry tömören magyarázva az okot. - Brunyálnom kell!

Lelépcsőznek az emeletről. Larry a nappali folyosójáról nyíló WC-t használta, a víz tódult le

a csészében, jelezvén, hogy végzett. Tétova mozdulatokkal lépett ki a helységből:

- Anyádnak tényleg ütős piái vannak! Francba! Lépek, baby! Nem akarom, hogy az őseid itt találjanak! Kitorne a botrány, pláne, hogy mindketten lógtunk a suliból. Megyek, felöltözöm.

Kiveszi Christine kezéből a poharat, és felnőttek módjára, egyetlen nekifutással kiissza a pohár tartalmát. Ad egy puszit a barátnője homlokára, majd az emelet felé vezető lépcsőn visszaneéz:

- Még egy gyors menet?

* * * * *

- Larry! Larry, nézz rám! Csak engem figyelj. Mondd el, milyen? Mit látsz most, mit érzel? Történik valami szokatlan? Tudni akarom!

Christine az ágyhoz húzódik, egészen közel, Larry mellé. Összefont karjaira féloldalasan ráhajlja fejét, ahogyan a gyermekek figyelik a nekik felolvasott mesének minden szavát.

A lány arcán a várakozással teli, csodálattal párosuló naiv kíváncsiság:

- Érzed már, amint közelít? Azt hallottam, nem szabad ellenállni, mert akkor csak rosszabb lesz, és sokkal nehezebb. Larry, engedd, hogy megtörténjen. Végig itt leszek veled, nem mozdulok el mellőled. De, tudnom kell, hová tartasz. Minden apró részletet mondj el, ne hagyj ki semmit.

A fiú a mennyezetet bámulja, mindkét keze a mellkasán. Barátnője kérésének engedvén, oldalra fordítja fejét. Szemébe néz. Tekintetük találkozik.

- Édesem, ha nem felelsz, és nem segítesz nekem, akkor kihúزم azt a kurva pengét, és pillanatok alatt elvérzel. Gondolkodj kreatívan. Neked már úgyis mindegy. Meghalsz, de én okulhatok belőle, közelebb kerülhetek az ismeretlenhez, megtudhatok olyan részleteket, amiket mások nem. Keveseknek adódik a lehetőség, hogy ilyen közelségből lehessenek tanúi a nagy átkelésnek. Haldokolsz, Larry! Félsz tőle? Ne tedd! Csak adj neki szabad utat, engedd őt magadhoz!

Larry arca fehéredik, miközben a vére lefolyik mellkasáról. Markával a kést szorítaná, próbálná eltávolítani a szívtájékaról.

Képtelenség. Az iskolai bajnokcsapat favorit futballistája tehetetlenül terül el az ágyon.

- Ne vond meg tőlem a lehetőséget, hiszen szeretjük egymást. Ígérem, ha te túl leszel ezen... Larry, engem nézz. Egy pillanatra sem veszíthetjük el a szemkontaktust. Minden másodpercét élvezni akarom!

Larry ismét a lány szemeibe pillant. Könnyek lepik el tekintetét. Teljesen mást lát, mint előtte. Ez a lány nem ilyen volt.

Szeme sarkából egy jókora csepp indul el, lassan haladva hullik a véres lepedőre. Christine végig simítja Larry homlokát:

- Ssssss, ne félj... itt maradok veled, itt leszek végig.

Még közelebb húzódik a sráchoz, homlokát ráhelyezi az övére. Larry sűrűn kapkodja a levegőt, néha felnyög. Sírással vegyített félelem az ismeretlentől. Mellkasa, benne a késsel, zihálva ugrál le és fel. Csalódottság köszön vissza a las-

san megszűnő, belső tudat által vezérelt tekintetéből.

Christine mélyen a szemeibe néz, mintha ott találná meg a választ, mintha csak az lenne a következő kérdése: drágám, készítsek neked egy finom teát?

A lány rengeteget moccan, nem tud egy helyben maradni. Minden oldalról körbe akarja venni, mindenhonnan látni akarja, megízlelni a nagy eseményt.

Christine gondoskodott róla, hogy Larry magatehetetlenné váljon. Anyjának nyugtatói és egyéb gyógyszerei megtették a hatásukat, beváltották a hozzájuk fűzött reményeket. Az ágyig is neki kellett elkísérnie, mikor Larry másodszor is megszédült.

Halott nő, az a gyönyörű, halott nő. Neki nem lehetett a közvetlen közelébe, amikor bekövetkezett!

De most, igen. Újra megtörténik! Nem maradhat le a nagyszerű eseményről.

Larry nem moccan, nem lélegzik. Larry miért nem mosolyog? A lány elcsodálkozik: ilyen hamar vége lenne? Ennyi az egész? Ideje sem volt feldolgozni a látottakat. Csak vér és vér!

Arcát elöntik a haragos indulatok. Megmarkolja a kést, és beljebb tolja a fiú mellkasába. Amint átszúr néhány ideget, a teste megrándul.

Christine megáll egy pillanatra. Mégsem halt még meg? Várja a további eseményeket, de nem történik semmi.

Újra megtolja a kést. Csak még egy mozdulat, legalább... csak még egy! Miért nem mosolyogsz?

A fiú teljesen halott. Szemei felakadva, ködös, különös tekintettel bámul a mennyezet felé.

Christine-t elönti a harag. Volt kedvese hasára telepszik, kényelmesen elhelyezkedik, és kitépi a kést a melléből, azután belevágja újra és újra.

Vér, mindenfelé vér. Larry élettelen porhüvelyé ismét megrándul párszor, és olyankor a lány lassít, várakozik.

Vér, és vér, és még több vér! Larry már csak egy óriási, tátongó, nyílt seb, egy húscsapat. És nem mosolyog.

Christine elfáradt. Pólója, kezei vértől csatakosak. Lemászik barátja felkoncolt teteméről, és higgadtan mellé fekszik. Abba az irányba emeli tekintetét, ahová a néhai barátja mered:

- Mit nem csináltam jól? Miért nem sikerült?

Egyik tenyeréből átveszi a markolatáig véres kést, másikkal a fiú kezét keresi.

Mintha csak egy mozi filmet néznének - és közösen illik drukkolni a főhősnek -, megszorítja a halott kezét.

Nem fogta fel, mit követett el. Nincs tudatában tettének súlyával, sem pedig a várható következményekkel. Barátja vére, melyet a srác a röpke földi pályafutása alatt tudhatott magáénak, már erősen száradó félben van.

„Pályafutás” Milyen más értelmet nyert ebben a megközelítésben. Larry szerette a focit, abban is kiváló volt, és kitűnő tanuló. Az idei évezáró

ünnepségen, ők ketten lehettek volna a Báلكirály és a Báلكirálynő: Larry és Christine!

Az tiszta sor, hogy a mellette fekvő, szebb létre szenderült bálgúnár nem volt szent. Jó pár csajt meghúzott már az évfolyamból, általában az iskola budijában, ugyanis nagyon szűkre volt csak szabva az a létszám, akiket az autójába is beengedett.

A halott ex-barát, életében, mindig kényesen figyelt a legapróbb karcolásokra, arra pláne, ki hogyan csukja be a rajongással imádott kocsijának ajtóit.

De, hogy még a barátnője anyját is! Az már perverz, gusztustalan és visszataszító! Hogy tehetett ilyet egy leendő Báلكirály, aki megkapott az élettől mindent, és már születése óta maximum ki volt nyalva a segge!

És, az a kurva autó... Amiatt képes volt megölni az idősebb szeretőjét csak azért, mert az betörte a rajongásig imádott autójának a szélvédőjét?

Ted & Sid Clever

Február 14.

Kényelmes tempóban róttam az utat. Napszemüvegem lencséin keresztül a napfény sokkal tűrhetőbbnek tűnt, nem bántotta annyira a szememet.

Kék ég, sugárzóan meleg fény... Kora délután volt. Autómmal hazafelé hajtottam.

A listáról megvettem mindent, csak azt nem értettem, hogy Kicsim miért rajzolt a cetli aljára egy nagy kérdőjelet, és mellé egy piros szívecskét? Mire utalt ezzel?

Cigaretta után nyúltam. Felpattintottam az öngyújtóm tetejét, de egyből vissza is csuktam. Orrom hegyére húztam a napszemüveget.

Az út szélén egy fiatal suhanc tűnt fel, aki úgy lépdelt, mintha nem is a földön járna. Amikor meghallotta a gépjárművem közeledtét, hátrafordult, magabiztosan dobta ki a hüvelykujját, tájékoztatván engem, hogy ingyen fuvart szeret-

ne. Másik kezében egy szál sárga rózsát szorongatott. Közben pedig folyamatosan vigyorgott...

Ezt meg? - kérdeztem félhangosan. - Minek örülsz úgy, hülye gyerek?

Lassítottam, kifejezván a szándékomat, miszerint hajlandó lennék elvinni őt. Kitettem az irányjelzőt, mellé értem, lehúzódtam.

Leengedtem a túloldali elektromos ablakot:

- Merre tartasz? - kérdem tőle.

- Megyek a csajomhoz! Itt lakik a következő kisvárosban!

- Minek az a kóró? Névnapja van, vagy csak a leendő anyósodnak akarsz vele nyalni, mert a lányát húzgálod?

- Egyáltalán nem! Valentin-nap van, és mi nagyon szeretjük egymást! Vettem neki ajándékot. Apróságok...

Valentin-nap. A kurva életbe! Már leesett Kicsim titkos üzenete a bevásárló lista alján.

Tavaly is kiverte a hisztit, mert nem kapott tőlem semmit. Azt vágta a fejemhez, hogy nem dolgozom eleget a kettőnk kapcsolatán.

Nincs kedvem megint ehhez a közzjátékhoz.
Majd kitalálok valamit.

- Azért nem maradt pénzed a buszra, mert virággal halmozod el a barátnődet. Bonbont vettél neki? Nehogy sírjon a szája. Megsértődik, aztán meg bekövetkezik a szexmentes időszak. No kufirc!

- Dehogy! Ő nem olyan! Nézd, itt a tuti! – és elővesz egy kis dobozkát a kabátja belső zsebéből.

(Ne már! Még egy húgyagyú lúzer, aki csak eme, nyállal bélelt, szívecskékkel telepasszírozott napon képes megkérni a nője kezét?)

Felnyitja a dobozka tetejét, átszellemült arccal nyitja fel, és arcán azzal a letörölhetetlen vigyorral nyújtja felém:

- Szép, ugye?

Tőlem vár megerősítést? Belekukkantok, de csak futólag. Közömbösen nyilvánulok meg:

- Csodás! Ha megkérnéd a kezem, nem mondanék nemet. Csak előtte vigyél el vacsizni.

- Komolyan kérdem!

A gyűrű kerek - aranyból lehet -, picike kis kővel a közepén.

Az legalább kék, nem piros, és nem fordul fel tőle a gyomrom. Ma minden piros, és csokis, és... pezsgős, meg mécsesek a fürdőben, rózsaszirmokkal borított padló a zuhanyzóig, amiben már terjeng a forró gőz!

Kifejezem az őszinte csodálatom:

- Az. Gyönyörű, és totál romantikus. Helyben, visítva fog élvezni. Mennyit költöttél erre a vacakra?

- Sokat! Nem számít, ha gyalogolnom kell! Alig egy óra, és már nála is vagyok. Elviszel?

- Ha van kedved?

- Nincs véletlenül egy cigid?

(Ezt a csövest! A ringyójának veszi a gatz és a fuxot, képes gyalogolni, cigit tarhálni, csak hogy spórolhasson. Szerelem... kibaszott nagy teher lehet.)

- Akad. De a kocsiban nem bagózom. Úgyis brunyálnom kell, közben elszívhatunk egyet.

- Oké! Addig berakhatom a virágot a hátsó ülésre?

- Persze! Tedd vízbe! Találsz ott vázát is. - mondom neki, miközben előhalászom a gyíkot, és nyomatom a sárgát az útszéli árokba.

- Nekem is kell! De én azért egy picit beljebb megyek. - közli velem, majd átugorja az árkot, és ugyanúgy, szerelmesen szökellve tűnik el a bokrok sűrűjében.

Dolgom végeztével, megnyugodva, megenyhülten gyújtok meg egy cigarettát: megoldódni látszik a problémám.

Behajolok a kocsiajtó ablakán, lecsapom a kesztyűtartót, kiveszem a konyhakést. A hátam mögé rejtem, és a srác után indulok...

Dermesztő

Fázom. Fura pózban fekszem a padlón... de legalább az eszméletemnél vagyok. Feltápaszkodok, végigtekintek a ruházatomon, összedörzsölöm a tenyereim. A leheletem némileg melegít.

Hideg van! Most tértem magamhoz, próbálom felidézni, mi történt azelőtt, míg ide nem kerültem.

Ismerős a hely. Kényszeredetten gúnyos mosoly ül ki az arcomra. Felváltva villannak fel az emlékképek.

Bravó! Idáig jutottunk? Kezd egységes képet alkotni a homályos múlt. Az ajtót felesleges megnéznem, úgyis zárva van. A hűtőkamrárt én rendeltem, és eszembe nem jutott volna belülről is nyithatóvá tenni. Csak én használom, és... Várj csak, te...

A filmekben ilyenkor előveszik a telefont, majd megszeppenve veszik tudomásul, hogy nincs térerő.

Tényleg, mi van most nálam? Fel kéne térképezni a lehetséges menekülésemhez szükséges célszerszámokat. Hacsak nincs kéznél lángvágó, egy flex, akkor esélytelen.

Mobilom a zsebemben. Mégis szeret az én kedvesem! Gondolt rám! Sőt, még innivalót is hagyott nekem! Fél üveg bor, a kedvencei közül. Igaz, nem pont ezen a hőmérsékleten ille-ne fogyasztani... Ráadásul én a sört részesítem előnyben.

Jókat kortyolok az italból. Átmelegít, ahogy halad végig a testemben. Növekszik a vérkeringésem, serdülnek a gondolataim.

Ujjé, a dohányom is itt van! Fordított esetben én egy picit morbidabb lennék. Az öngyújtót nem mellékelném neki!

Megkomorodik az arcom: Te szuka! Már értem, miért bort hagytál itt!

Tekerek egy staubot. Szívom a cigit, majd hatalmas reményekkel pillantok a telefonom

kijelzőre. Na, baszd meg! Az előbb kritizáltam a filmes kliséket, és tessék, ugyanolyan idióta vagyok!

Hoppá, van itt egy fogadott üzenet! Barátnőm mosolyog, kezében egy üres pohár, kép alatt a kísérőszöveg: Drágám, köszönöm a minőségi bort! A maradékot levittem neked a kamrába, arra az esetre, ha nagyon megszomjaznál.

Hogy rohadnál meg! – gondolom magamban, mindezt őszinte szeretettel.

Elhúzom a szellőzőt, ami a hátsókertünkre néz. Csajom épp a medence szélén napozik, és valami divatlapot nézeget.

Ideje megmutatni, ki az úr a háznál:

- Kicsim, ne csináld ezt! Tudod, mennyire szeretlek! Kérlek... engedj ki. Mindent jóváteszek. Hideg van idebenn. Nagyon fázom.

Átkozott fizika! Hiába ez a kis rés, nem reménykedhetem, hogy átmelegedne tőle az egész hűtőkamra. Ha szólok Kicsimhez a nyíláson át, akkor nem látom, mit reagál.

Felváltva beszélek, leskelődök. Egyáltalán nem szeretném, ha azt hinné, pitizni fogok neki:

- Ne már... Véletlen volt. Többet nem fordul elő, ígérem. Picikém, édesem...

Az ernyő alatt a kedvesem, felém fordítja fejét, lehúzza napszemüvegét mutatóujjával az orra hegyéig, ahogyan a keresett dívák szokták a fotósok kedvéért a vörös szőnyegen.

Hatottak a szívhez szóló szavaim? Úgy néz ki, hogy igen!

Vagy mégsem. Flegma arccal, másik kezének középső ujjával mutatja nekem az egyezményes jelet.

Meddig fajulhat az önzetlen szeretet? Idáig biztosan nem! Felettébb remélem, hogy az altató hatása elmúlt, mert ha nem, és csak mostanság aktiválódik, akkor nagy slamasztikába kerülhetek.

Emelkedik a vérnyomásom:

- Ribanc, ha nem engedsz ki azonnal, nem állok jól magamért! Ha kijutok innen, beindítom azt a kurva láncfűrész, feldarabollak, és megetetlek a szomszéd macskáival! Ittál abból a kibebaszott lőréből?

- Természetesen nem! De az egyik hódolód, aki túlzásba vitte irántad a rajongását, az viszont igen. Aprópó, ott van veled, asszem'a bal sarokban!

Kikerülöm a kampókra akasztott, jócskán megfagyott húsdarabokat. Egy friss is van közöttük, még nem teljesen lepte meg a jeges dér. Szemei szürkésen bámulnak a semmibe.

Oké, ez nagyjából a felsőtest, hol van a többi? Ja, megvannak... aránylag rendszerezve, ahogy tanítottam.

- Te beteg picsa! Tudod egyáltalán, ki volt ez a bige?

- Tessék?

- Azt kérdeztem, mit ártott neked ez a csaj?

- Mi van? Nem hallak rendesen! Gyere a kukucskálóhoz!

Tényleg közelebb kell mennem, mert fontos közlendőm van a számára:

- Ismered a mondást? Valahol mindenkinek van egy húskampója!

- Ezt te találtad ki.

Ördög és pokol! Ez a csaj az örületbe kerget!

- Igaz. Nyisd ki, légy szíves! Ha kijutok innen, most már tuti, hogy kibebelezlek!

Mi a f...? Ez meg hová lett? Eltűnt a képből.

Maradt még a borból, kiiszom az üveget, közben áltatom magam: nem hagy itt. Szeret engem, csak egy picit megbántottam.

Sodrok egy újabb cigit, a gyújtóm lángjánál melegítem a tenyereim. Nyílik a hűtőkamra, az ajtóban a barátnőm.

- Az én szerelmem! Megenyhültél, Szívcském?

Naiv vagyok. A tények magukért beszélnek. Tetőtől-talpig munkaruhába öltözött. Négyrétegű polipropilén anyag. Nagyon jól szellőző, antisztatikus, kapucnis védőoverall. Porok, és radioaktív részecskék elleni védelem. Ellenáll folyadékpermetnek, és fröccsenő vegyszereknek (így a vérnek is).

Plusz a hozzávaló védőszemüveg...

Olyan boldog vagyok! Ezeket a fogásokat is tőlem sajátította el. Úgy imádom őt!

Kicsit még haragudhat azért, amit tettem:

- Emlékszel, te szemét! Valahol mindenkinek van egy húskampója.

A lábaim gyengülnek, kezeim nem mozdu-
nak. Fáradtság tör rám. Reménykedhetnék,
hogy nem indul az a dög, de mivel én tartom
karban a masinát, már az első rántásra beröf-
fen.

Kábulok. A bor... Számító, perverz nő. Belül
azért vigyorgok: az én tanításom. Büszke va-
gyok!

Forog velem a hűtőkamra. Le kell ülnöm a
hideg padlóra. Távolról még hallom, amint
dühösen felbőg a láncfűrész...

Vacsoravendég

Csajommal étkezni készülünk. Mániája volt ez a rohadt nagy asztal, de persze komornyikot nem adtak hozzá. Csak intenem vagy csettintennem kellene, és az inas feltáalná az ételt, némán tisztelettudóan öntene bort, aztán felszívódna, evés után meg leszedné a csetrest.

Nem, nekünk nem jutott frakkos csicska, én pedig végképp nem fogok felugrálni, hogy kiszolgáljam Kicsimet.

- Fáj a hátam. Biztos felfáztam a hűtőkamrában. - mondom neki halkan, közben jobbra-balra mozgatom a derekam.

- Mi bajod van? - kérdez vissza.

- Semmi! - emelem meg kissé a hangom. - Elfeküdtem a hátam!

- Nem feküdted el. Néhány lépcsőfoknak nekiverődött, miközben felvonszoltalak a házba!

Kezemben a kés, villa. Nem vagyok sznob, nem urizálok. Vágok egy nagyobb falatot, a számba teleportálok.

Csámcsogva odaszólok a barátnőmnek:

- Ha még egyszer ilyen sunyi módon törsz az életemre...

- Hisztis voltam. Pont megjött, ráadásul elfogyott a naptejem. Ne fenyegezz! Inkább zabálj!

Miközben értekezünk, egy darabka félig meg-rágott hús önálló életre kel, és a számból visz-szapottyán a tányér szélére. Fitymálóan lököm az antik asztalra a villámmal.

Kicsim felhorkan:

- Figyelj, te paraszt, ez az asztal egy régi ál-mom volt! Örölnék, ha nem hánynád össze! Egyél rendesen, vagy ezt a kurva kést a homlo-kodba állítom!

- Mi bajod van?

- A viselkedésed, az a bajom! Egy rohadt va-csorát nem lehet elfogyasztani normálisan? Muszáj megölnöd a romantikus helyzeteket?

- Ebben mi olyan kurva romantikus?

- A hangulat! Itt ülünk, te meg én. Próbáld meg összeszedni magad!

(Biztosan kikötötték neki a bútorboltban, hogy ennél a kibebaszott asztalnál csak a hozzá illő, a színvonalnak megfelelő buziskodással lehet elfogyasztani a zabálnivalót.)

- Tudod, mit? Legközelebb csak annyit mondj: A vacsora tálalva! Vályúhoz!

- Kussolj! Tömd a fejed!

- Egyébként, ha már itt tartunk, hogy... ennyire, hogy is mondjam, hogy szóval... elváród tőlem, hogy megadjam a módját a közös és felettebb meghitt étel elfogyasztási procedúráinknak, akkor szólhatna a háttérben valami lágy zene is, nem?

- Mire gondolsz? Hallgassunk közben diszkózenét!

- Na, nem! Lágyat mondtam! Fekák ritmikátlan szarságaira nem vagyok kíváncsi! Nemrég még az utcán szteppeltek pár fillérért, nehogy felforduljanak éhen, most meg magukénak vallják a rapzenét.

- Te hülye majom, ki beszél itt a hip-hopról? Tudod, dizsi, rongyrázás a táncparketten, koktélok! Tényleg, rég vittél el táncolni...

Minden nő ilyen követelőző? Vigyázni kell, miről teszek említést a csajomnak, mert valamiképp biztos hozzákapcsolja a nem megfelelően kiszolgált, ámde annál közhelyesebb igényeit.

Oké! Bízassam valamivel? Hitegessem hiú ábrándokkal?

- Teszek rá! Ha táncolni akarsz, menj egyedül! - és tovább tömöm magamba a jól átsült, kellemesen fűszerezett falatokat.

- Finom a kaja! Honnan szerezted az alapanyagot?

- Tele szájjal ne beszélj, te tahó! Szerinted, honnan lehet?

- Hajnalban felkeltél, felkerested a környék legjobb hentesét, hogy első kézből vehesd meg a legfrissebb cuccokat!

- Nagyon vicces vagy!

- Tényleg, mi ez?

- Nem voltam hentesnél. Hétvége van. Honnan a francból szereztem volna húst? Abból dolgoztam, ami itthon volt. Csodásan szervíroztam, ugye?

Tényleg dicséretre méltó, amit összehozott. Jó a kaja, impozáns a látványa - nem mintha különösebben érdekelne -, frankó minden. Nincs az a pénz, amiért vegetáriánus lennék!

Jut eszembe:

- Tényleg, volt itt a hűtőgépszerelő? Már mikor megígérte! Ha egyszer méltóztatik erre dugni az orrát, és ténylegesen sikeres lesz a művi beavatkozása, ígérem, nem fogom nagyon bántani!

Napok óta várjuk, hogy a hűtőkkel suttogó végre méltóztasson minket felkeresni. Mennyi lefagyasztott hús meg jégkrém olvadt fel, amit ki kellett dobni.

Szívem szakad meg... Pocsékba ment minden. Nem is tarthatunk itthon addig semmi romlandót, amíg az a tetűfészek újra nem éleszti a hűtő... szek... rény... ü...

Kezemben megáll az evőeszköz, megdermednek az amúgy sem túl kecses mozdulataim, valamint a számban sem forog már az étel olyan magabiztosan.

A késem és villám segítségével a tányérban lévő maradék alá nyúlok, felfordítom. Alaposabban szemügyre veszem: zsír nem sok van, sovány hús, vékony bőr (szépen átsült)... és még: egy nehezen kivethető, tetovált szívecske.

Gondolom, az lehet, bár a sütő okozott benne helyrehozhatatlan károkat. Ráadásul felsejlik, kié volt előtte.

Leteszem az evőeszközöket, hátra dőlök a székből:

- Te szemét! Hogy tehetél ilyet?

- Lám-lám! Egy újabb lelkes rajongó?

Kicsim gúnyosan néz rám, közben jelez a villával, hogy egyek csak bátran, lehetőleg fogyasszam el mindet, amit elém pakolt.

Ha nem vonzódnék ennyire ehhez a túlon túl féltékeny libához, most felkelnék az asztaltól, odasétálnék hozzá, egyik szemébe a villát döfném, a másikat meg kifordítanám egy evőkanállal.

Mindegy, nem adom meg neki az örömet, hogy engem hányni lásson. Sosem győzünk, csak csatákat nyerünk.

- Ha megint elkapna a gépszíj, csak tudd, legközelebb te leszel feltálalva, és az ingyenkonyhán etetlek meg az éhező hajléktalanokkal!

Komótosan, feltartott kisujjal - ahogyan azt a kékvérű arisztokrátáktól láttam a filmekben - nyesek egy kis darabkát az ételből.

- Megkóstolnád a kedvemért? Neked mi a véleményed? - és a mellettem helyet foglaló vacsoravendégünk felé nyújtom. Egészen a szája közelébe tolom, nyájasan mosolygok is mellé. Milyen házigazda lennék, ha nem lenném minden kívánságát.

Hölgyvendégünk szemei szörnyülködve kike-rekednek, iszonyodva próbálja elhúzni a fejét.

- Vegán vagy. - vonom le némileg csalódottan a konzekvenciát.

Vendégünk rázza a fejét, és tőle telhetően, rémülten nyöszörög.

Kellett a ragasztószalag a szájára. Eleinte csak a kezeit és a lábait kötöztem a székhez, de a

hangos hisztije többször is megtörte az étkezés „meghiitt szentségét”.

- Ne zaklasd légy szíves! - szól közbe Kicsim. - Majd szól, ha netán óhajtana valamit. Apropos... mellét vagy a zúzóját szeretnéd? - és kacsintgatva, kéjesen cuppogva hozzá, puszikat küld felénk a levegőben.

- Esetleg szolgálhatok valami mással? Ne félj, minden rendben lesz. Kicsit féltékeny, semmi komoly. Nem teljesen komplett, de nagyon szeretem őt! Látod, minden helyzetben feltalálja magát. Ha hús kell az asztalra, lesz hús az asztalon! Számára nem létezik lehetetlen. Úgy imádom!

A nő a székben viszolyogva pillant ránk, rémülten kapkodja a tekintetét. Próbálom megnyugtatni, eloszlatni a kezdeti feszültséget:

- Csak nyugi! Egyél egy falatot! Kóstold meg! Finom, de szerintem egy kicsit fura az íze.

- Tehát, azt mondod, hogy az én főztöm ehetetlen? - förmed rám életem párja. (Ezt persze egyből meghallotta...) - Egyáltalán nem íztelen! Esetleg néhány csontszilánk lehet benne. Hányszor könyörögtem, hogy csak a nagyját láncfű-

résszel, a többbit, a finomabb munkálatokat már báráddal kéne csinálni!

- Muszáj hőzöngeni? Megijeszted a vendégünket, engem pedig kellemetlen helyzetbe hozol előtte. Különben is, a húst csak alapos fagyasztás után ildomos feldarabolni! Mi a francnak van a fagyasztókamránk?

Kicsim felnevet. Agyamban kezd felmenni a pumpa:

- Mi olyan kurvára vicces?

- Hogy anyám itt volt délelőtt, és hozott ajándékba két egész csirkét. Ja, és a hűtőgépszerelő a hűtőkamrában.

- (...) Itt volt a pubi? Miért nem mondtad?

- Nem hírérték. Üzemi baleset érte. Túlságosan lenge öltözékben fogadtam, az a perverz meg azt hitte, hogy azért hívtam ki, mert izé, tudod, mint a pornós klisékben. Magányos, dugatlan háziasszonyok. Az a paraszt is úgy értelmezte a szitut. Elkezdett bizalmaskodni, taperolgatni akart. Aztán beleesett a konyhakésbe, nagyjából úgy hatszor-hétszer egymás után.

- És? Mit csináltál anyád csirkéivel?

- Egyiket átdobtam a szomszéd macskáinak, hogy ne rohadjon ránk, a másikat meg itt eszem, grillezve.

Ezt a szemétséget! Fel sem tűnt, hogy nem egyezik a kettőnk vacsorája. Ráadásul megkérdőjelezi a szakmai affinitásomat is?

Lenyúlok a lábam mellé, felemelem a láncfűrészrész, és magabiztos mozdulattal teszem fel az asztalra. A tányérok és az evőeszközök porcelánosan, fémesen csörrennek meg.

Felugrok a székből, a nőhöz lépek. Bal kezem ujjával átszellemülten beletűrok a hajába.

Ő ellenkezik, de csak némileg, mivel a legjobb minőségű szalag és a valagnyi gyorskötöző teszi a dolgát, nem hagy neki túl sok mozgásteret.

Mégsem élek vissza a helyzet adta lehetőséggel, két okból sem. Az egyik, hogy nem akarom magamra haragítani Kicsimet, a másik, hogy az elrabolt csaj nem az esetem.

Jobbomban a motoros fűrész. A lány nyakához teszem...

- Te meg mit csinálsz?
- Megfürdünk a vérében, nem?
- Brrrr... most a gondolatától is kiráz a hideg!
- Mióta zavar ez téged?
- Mert még éppen eszem!
- Akkor... simán csak koncoljam fel, és majd később lesz vele valami?
- Előtte nyeld le a falatot! Fröcsög a szádból az ennivaló! És töröld meg a szád, merő zsír!
- Minek ordítózol? Még be sem indítottam a láncfűrészt.
- Igaz. Vigyázz anyám tányérjaira! Ne vérezz össze mindent!
- Teszek anyád étkészletére. Ultra gagyi! Ettől giccsesebbekre csak a bolhapiacon lehetne szert tenni! Honnan maradtak fenn ezek? Valami őskori lelet?
- Édesanyám kapta az anyósától a lakodal-mukra.
- Az anyósom anyósa... tovább adod majd a menyednek, hogy teljes legyen az étkészlet családja?

Kicsim fenyegetően emelkedik fel a székéből, az asztalra támaszkodik, egyik kezébe felveszi a kést.

A nézéséből tudom, hogy ezek baljós előjelek. Szemei befordultak, mint egy dühös pitbullnak:

- Te cinikus bunkó, ne beszélj így velem!

- Nyugi, édesem, nyugi! Koncentráljunk a vacsoravendégünkre! Elhanyagolva érezheti magát.

- Konkrét terved van őt illetően?

- Nem figyeltél. Az előbb mondtam el. De, ha szeretnéd, ajándékba adom neked. Azt tehetsz vele, amit csak akarsz!

- Tényleg az enyém lehet?

Csajom kéjesen vigyorogva ül vissza a székbe. Kényelmesen elhelyezkedik, és a kést is letette.

- Szoktam a levegőbe ígérgetni? Hozzam a védőruhádat?

- Nem kell! Lehet végre barátnőm.

- Miért ne?

- Nagyon kedves tőled! Sosem voltak barátaim.

- Persze, mivel a gyerekkorodtól fogva súlyosan antiszociális voltál, és a folyamatos gyógykezeléseid miatt nem járhattál normális iskolába.

- Blamálni akarsz a vendégünk előtt?

- Nem a vendégünk. Innentől már a tulajdonod.

Leteszem a fűrészgépet. A székhez kötözött lány mellé guggolok, barátságosan mondom neki:

- Nagyon rendes csaj, csak gyakran, és általában ok nélkül akad ki. Olyankor jobb nem a közelében lenni. Szabad utat kell engedni a tombolásának, különben a közvetlen környezetén vezeti le a feszültségét. Már kamaszkorában is...

- Megint kezdted? Fejezd be a locsogást!

- Én csak...

- Minek kellett szóba hozni? Próbálom elfelejteni, ami történt!

- Múlt, a temetetlen múlt...

- Fejezd be! A mostohaapámat nem én nyírtam ki!

- Mert nem tudták bizonyítani.

- Fogd be! Mindenki engem gyanúsított! -
ugrik fel Kicsim az asztal mellől. - Kiközösített-
tek, senki sem hitt az ártatlanságomban! Elme-
orvosok vizsgálták a szavahihetőségemet! Tu-
dod te, mikén mentem keresztül?

- Jó, lássuk be, a tények tényleg ellened be-
széltek.

- Nem voltak száz százalékos tények, csak
téves teóriák! Véletlen baleset történt!

- Sajnálatos. Mostohafaterod úgy döntött,
kútásás közben megpihen picit. Felment a ház-
ba, ivott egyet-kettőt, aztán eszébe jutott, hogy a
fejlámpát a félig kiásott kút alján felejtette. Le-
mászott érte, és a szerencsétlenségére, ráomlott
az a rengeteg föld.

- Így történt.

- Anyád altatóitól készült ki, vagy a te nyugtató
piruláidtól?

- Bekaphatod!

- Okos húzás volt, hogy kesztyűben lapátoltát-
ok rá a földet, különben a kerges tenyeretek
elárult volna. Hogyan sikerült odáig vonszol-
nod? Anyád segített?

- Semmit sem tudtak ránk bizonyítani!

- Ugye? „Ránk”... Szívem, túl a rögeszméiden, én hiszek neked. A múlt, a temetetlen múlt. Jó része már elföldelve...

A székben vergődő lányhoz hajolok, végignézek az arcán, a szemeibe pillantok.

Az emberek többségéből ezt váltja ki az őszinte rémület? Ritkán találkozom ennyire ijedt és groteszk mimikával.

Nem szeretném, ha rossz emlékekkel érne véget a közös vacsoránk.

Felvidítom kicsit:

- Képzeld, eljegyeztem Kicsimet! - közben öntelten mosolygok. - Édesem, mutasd meg neki az ajándékot, amit a jeles eseményre kaptál tőlem a szerelmünk zálogaként!

Kicsim büszkén nyújtja előre az ápolat kézfejét.

A picuri, kék kövecskével ékesített arany gyűrű igazán csinos darab, illik a barátnőm egyéniségéhez. És még a mérete is stimmel!

- Hamarosan egybekelünk! - teszem még hozzá a jó hírek áradatához. - Kezdem megszokni a romantikát. Nézd, az asztal közepén,

vázában egy sárga rózsza! Gyönyörű, nem? Vajon, hány nő kaphat ilyet? Ha létezik önzetlen és igaz szerelem, a miénk tuti, hogy az! Már három hónapja és két hete...

Kicsim boldogságtól sugárzó arccal, repesve fejezi be a mondandómat:

- Örökké!

Vendégünket sokkolja a házassági szándékunk. Teljes testében remegni kezd, dobálja magát ide-oda. Valószínűleg most realizálódik benne a tény, hogy ő lesz a nászajándék.

Pedig milyen vonzó szempár. Túlhyomóan a páni félelem tükröződik vissza belőlük, de én sejtem, hogy legbelül szeretné kifejezni a jókívánságait.

A lány haja csapzott, szemei könnyekben úsznak. Gyengéden simítom meg az iszonyattól eltorzult arcát:

- Ne sírj! Elkenődik a szemfestéked. Tudok valakit, aki rendbe hozza a sminkedet...

Lényeges dolog

Minden magasan van. Túl vagyunk mindenen. Ez már egy új, félelmetes világ. Az emberek, köztük én is, a felhők alá költöztek.

Nem tudni, kik és hogyan építették a szerkezetet. Nincs alattuk semmi, csak a tátongó mélység.

Néha meginognak a gigantikus építmények, és olyankor, távolodó halálsikolyok törik meg a nyikorgással teli napszakokat. Aki éppen akkor nem kapaszkodott, az kizuhant, és elnyelte a feneketlen mélység.

A kapaszkodáson múlik, hogy élünk, vagy halunk-e!

Szonjas vagyok, elfogyott a söröm! Át kell mennem a haveromhoz, és ezzel egy émelyítő, halálfélelemmel teli kaland veszi kezdetét.

A magas szerkezet inogni kezd, mint egy lassított metronóm, de én kapaszkodva haladok

előre, méterről-méterre. A távolság csökken, a félelem nem. Elöttem hullnak darabjaira a lépcsőfokok, elvesznek a semmiben. De én kapaszkodom, nem akarok sikoltani!

Hason csúszva közelítek a cél felé. Nem nézek hátra, úgyis tudom, hogy mögöttem szétesik minden. Megint hallok halálsikolyokat.

Egyre kevesebb a járható út, minden romokban. Felállni, ugrani nem szabad, csak kapaszkodni!

Nagyon keskeny résen préselem be magam a haveromhoz. Jókedvűen fogad. Ő már profi, kiismerte az új világunk talapzatának minden egyes kilengését.

Én még mindig fekszem a földön, nem merek talpra állni.

Csodálkozom, hogy lehet a haverom. Nem is ismerem, még sosem láttam ezt az embert. Neki nem okoz gondot a kilengés, bár a padló elég hiányos.

A hézagokon át, látni lehet az ijesztő semmit. Ő meg csak nevetve átugrál felettük. Hozza a

sört, közben az asztal is megindul a semmibe, lassan bukik alá, követi a sikolyokat.

Próbálom megértetni vele, hogy ez nem játék, kapaszkodni kell!

Mintha nem is hallaná, nyújtja a sörömet. Nem merem elvenni, pedig ki vagyok száradva. Most még nem lehet, várni kell és kapaszkodni.

A kilengés alábbhagy. Remegő kézzel nyúlok az italom felé. A szerkezet is erre várt. Ismét lengeni kezd, csak most sokkal dühösebben!

Egy újabb halálsikoly, egészen közélről. Egyedül maradtam a sörömmel és egy megválaszolatlan kérdéssel: miért nem kapaszkodott?

A válasz még időben érkezik. Lassanként kitisztul minden, megszűnik a lengés, a szerkezet émelyítő nyekergése, és múlik a borzongató félelem is.

Ébredszem, összefolyik a két világ. Feltápaszkodom az ágyból. Nem megy könnyen. Szédülök. Bizonytalan léptekkel indulok a konyha felé.

A kilengés, a halálsikolyok, a szomjúság, valós mindkét világban.

Az asztalon tányérok, bennük szaftfoltok és csontok. Középen a félig telt, kormos bogrács, pacal és csülök keverékével.

Felemelem az ásványvizes palackot, kortyolok belőle. Üresen teszem vissza az asztalra.

Felúsznak az esti emlékképek is. Mosolyogva nézek a tükörbe: Kurvajó vagyok!

Kimegyek az ücsörgőbe. Ezen a helyen történnek a legjobb dolgok. A látvány most is magáért beszél. Kedvenc hangszereink szanaszét, csikkek a padlón, a bárpult és az egész hely tele van üres sörösüvegekkel, a majrépatronnak is annyi.

Kikapcsolom az erősítőt, lecsukom a laptopot. Majdnem rend is van...

Hozzák tálcán a kávékat. Rágyújtunk, isszuk a kávé, közben tovább örvendezünk:

- Este megint kurvajók voltunk!

Két kézzel fogom a bárpultot, közben billegek előre-hátra:

- Kapaszkodni kell! Ebben az ingatag világban, ezen múlik, hogy élünk-e... vagy inkább sikoltozunk.

Különös

Elkaptam a vírust. Befurakodott a bőröm alá. Pedig kínosan ügyeltem, hogy távol tartsam magam „azoktól”, akik már megfertőződtek.

Hol járhatott az eszem? Nincs visszaút. Fel kell adnom az egész addig életvitelemet, és meg kell tanulnom alkalmazkodni az új környezetemhez, az átalakult populációhoz. Nincs többé helyem a társadalomban.

Katonák lopakodnak felém, kezükben a háló. Láttam már, hogyan fogják be a fertőzötteket, és azt is tudom, hová viszik őket. Ez történik velem is: karanténba zárnak.

Rácsok mögött vagyok! A fertőzöttek körbevesznek, segítenek kibogozni a hálóból. Teljesen rám tekeredett, mozdulni is alig bírok.

Hangok a fejemben. Szólítanak engem, kérdéseket tesznek fel.

Hogyan? Hiszen a vírushordozók elveszítik az emberi képességeiket, miután elkapták a betegséget.

A karanténban mégis hallom, miről beszélnek.

Tudom, hogy átváltozóban vagyok. Megvan még a különleges képességem? Még egyszer, utoljára... sikerülnie kell. Terjed a kór, változom belül, és változom kívül is.

A levegőbe emelkedem, de már nem olyan biztonsággal, mint a fertőzés előtt.

Hallottam másoktól, hogy létezik az ellenszer, de senkinek nem bocsájtják a rendelkezésére, mert tudatosan ritkítják az embereket.

Szürke, homályos az ég, kihaltak a színek. Ködös minden, és saras.

Jobb itt a levegőben! Itt biztonságban vagyok. Volt alkalmam látni, amikor a többi fertőzöttet lemészárolták, mert nem állt szándékukban önként az elszigetelt területre vonulni.

Mindenfelé vér. A földön és a falakon is, a napfény nélküli, félhomályos, szürke utcákon

tetemek. Akik nem haltak meg azonnal, azokat egymás után végezték ki.

Élni akarás volt bennük, mégsem hagyta el a szájukat egyetlen könyörgő szó, sem fájdalmas nyöszörgés.

Mellettem is állt egy. Szemeiből kiolvastam: „Menekülj! Te nem tartozol közénk!”

Megértettem őt, pedig úgy tudtam, hogy „ezek” nem tudnak beszélni. Egy lyukkal a fejében terült el.

Reméltem, hogy mielőtt a vére felfröccsent a falra, már halott volt. Nem tudtam volna végignézni, ahogyan az egyik katona, minden szárnalmat, irgalmat mellőzve, megalázó módon kivégzi.

Az állatokhoz hasonlították őket, és úgy is bántak velük.

Itt az ideje menekülni. Hogy is mondta: „Nem tartozom közéjük.”

Az alattam elterülő mocsaras vidék látványa nyomasztó, szinte fojtogat. Széleinél teherautók állnak meg, katonák ugrálnak ki a zárt raktérből. Keresik, kutatják a betegeket.

Próbálok a levegőben észrevétlen maradni. Igyekszem a felhők fölé, ott megbújhatok.

Elérem a vastag és sötét takarót. Nincs ott semmi, csak hideg és sötét. Erőm van, de a képességem, mintha el akarna hagyni. Hiába próbálok tartani magam a biztonságot nyújtó légtérben, egy nagyobb erő veszi át felettem az irányítást.

Újabb teherautók érkeznek, hatalmas tartályokkal. Olyan robbanóanyag, amit azok kísérleteztek ki, akik a kórt is kitenyésztették, majd később a világra szabadították.

Biztosra mennek! Senki sem élheti túl? Ennyire el akarják pusztítani ezt a civilizációt?

A mesterségesen létrehozott világvége hamarosan eljön...

Totális a káosz. Hátrahagyott emberek gyűltek össze tömegével a kerítésnél és a kapuknál. Rázzák, próbálnak áttörni rajta. Kétségbeesésükben sikítoznak, üvöltöznek. Hisztérikus őrjöngésüket a puskák eldördülése sem tudja elnyomni.

A katonák most is hidegvérrel, vaktában lövöldöznek az emberek közé.

Fertőzötteket nem látok, nem érzékelem őket. Tudnám, ha a közelben lennének. Közülük vajon hányan éltek túl?

Sikerülnie kell! Utoljára, csak még ez egyszer, ne hagyjon el a képességem!

Emelkedem, de a gravitáció már engem is vonz. Már nem sokáig tudom kontrollálni, hogy meddig, és milyen magasban szállhassak.

Nem lesz következő alkalom. Bíznom kell benne, hogy nem is lesz rá szükségem.

Ijesztő a szürkület. Minden olyan sötét, mégis tudom az utat a bejárat felé. Óriási betonfalak, reflektorok az erődítményen. Pásztázzák, keresik az illetéktelen behatolót.

Egy őr áll a toronyban, a környéket kémleli. Átfogom a nyakát. Halk reccsenés jelzi, hogy az élete azonnal és fájdalommentesen ért véget.

A közelből katonák tűnnek fel. Különös félelem hatalmasodik el rajtam: nem kaphatnak el, még egyszer nem!

Kapaszkodom a semmibe, a légüres térbe, és húzom magam felé.

Ismét nem hagyott cserben a képességem. Falombjában bújok meg, a lélegzetem is visszataratom.

Nyitott ablakot pillantok meg. Nagyon kevés fény dereng.

Egy alak, ott bent! Közelebb kell mennem.

Némán kúszok a vastag ágakon. Így már kivetőbb: Ő az! Miatta esik szét a megszokott világunk! Az ő döntése volt!

Mindkét lábammal taposom a mellkasát. Szorítom a vasajtó nyílásába. Üvöltene, de már nincs rá lehetősége. Arcának vonásait eltorzíja a kín, szemeiben ott látszik a közelgő halál.

Recseg a gerince az iszonyatos nyomás hatására, azután megfeszülve kettétörik.

Szükségem van a kódkártyájára! Meg kell szereznem.

Leengedem az ajtót. Élettelen testét még rángatják az idegek. Vonaglik, és én nem érzek szánalmat. Az ő parancsára ölték halomra az utcákon „azokat”, akik nem tehettek semmiről.

* * * * *

Különös szerkezetben fekszünk, épphogy elférünk. A gigantikus méretű lift távolodik a felszíntől, a föld mélye felé.

Mellettem egy nő fekszik. Hozzám bújva súgja a fülembe:

- Minden rendben lesz...

Nála előbb hatott a hibernáláshoz szükséges szer. Én még öntudatomnál vagyok, de bennem is áramlik.

Még hallom a hangszóróból azt a hangot, amelyik a bejáratnál is kalauzolt minket. A bársonyos tónus elhalóban, és egyre csak távolodik:

„Kedves vendégeink! Pár óra múlva elérünk az utazásunk céljához. Évtizedeket kell eltöltenünk a biztonságot nyújtó óvóhelyen, Önök addig mély álomban lesznek. Mire felébrednek, a szeretett anyabolygónkon már egy teljesen új civilizáció vár mindenkit!”

Tartalom

Feketeleves	7
Kezdet	17
Július eleje	28
Hormonzavaros	33
Július közepe	38
Sminkmester margójára	47
Második randi	50
Zsák a foltját	56
Sminkmester	62
Bálgúnár	70
Hattyúk tava	83
Balansz	88
Pempőke	94
Egy újabb előadás	105
Miért pont Párizs	112

Jelzőfények	115
Mosolygó bátkirály	128
Február 14	149
Dermesztő	154
Vacsoravendég	161
Lényeges dolog	178
Különös	182

„A függönyök az ablakokban, a levegőben lebegnek. Mintha mögöttük már ott várakozna a halál. Figyeli, ki a leggyengébb, ki a legelhagyatottabb, arra azonnal lecsap.

Köhögések és nyögdécselések. Megcsap a hűgyszag, elborzadok. Agyam egyik fele azt sugallja, hogy erről a folyosóról engem is tepsiben tolnak majd ki, a másik fele pedig azt mondja, ne rezeljek be, semmiség az egész. Csak egy betegség, egy átmeneti állapot.”